

LĪGAVAS IZVĒLE

Daudz slimu cilvēku. Es nevaru tikt pie visiem uzreiz. Bet, paklausieties.

² Es noteikti esmu laimīgs, ka varu šovakar atkal būt šeit, šajā brīnišķīgajā auditorijā un šīs brīnišķīgās cilvēku grupas vidū. Un, kad pirms dažām minūtem mēs nācām iekšā no turienes, cilvēki, kuri stāv tur, uz ielas, sacīja, ka nevarot tikt iekšā. Un es teicu: “Nu ko, varbūt es spēšu izgādāt jums nedaudz vietas.” Tomēr viņiem neļāva ienākt. Man ir ļoti žēl, ka mums nav pietiekami vietas priekš šiem cilvēkiem. Viņi teica, ka arī pagraba telpas esot piepildītas. Un tā, mums žēl, ka tā iznācis. Tomēr mēs esam laimīgi, ka varam būt šeit un laimīgi, redzot šeit visus šos brīnišķīgos kalpotājus, uzņēmejus un visus jūs – delegācijas no dažādām valsts malām.

³ Man bija šī lieliskā privilēģija šorit runāt brokastīs, un es, protams, uzskatu par godu runāt tik lielisku cilvēku priekšā. Un es runāju par tēmu: *Sēnala nemantos kopā ar Kviešiem*. Man neizdevās to pabeigt. Un tā nebija brāļa vaina. Viņš centās panākt, lai administrācija ļautu mums palikt nedaudz ilgāk, taču viņam tas neizdevās. Un es to, protams, augsti vērtēju, brāli Demoss. Tas bija ļoti, ļoti jauki. Es, protams, esmu pateicīgs par jūsu laipnību, katram no jums. Taču viņi vienkārši neļāva mums to izdarīt. Tāpēc mums vienkārši bija—bija tas jāprātrauc. Es pie tā atgriezšos kādu citu reizi, lai šo tēmu pabeigtu: *Sēnala nemantos kopā ar Kviešiem*. Vai jūs to izpratāt, jūs, kas bijāt šeit? Es ceru, ka bija pateikts pietiekoši, lai to saprastu.

⁴ Un tā, es zinu, ka šovakar būs arī diskusija, tāpēc es negribu jūs aizkavēt te pārāk ilgi, lai jūs to nepalaistu garām. Jo es patiešām domāju, ka tas bija ļoti vērtīgi pentakostu ticības ļaudīm, tā diskusija, kuru mēs redzējām citvakar. Tik lieliski cilvēki, un tik lieliskas atbildes, tiešas. Man bija ļoti patīkami to redzēt. Es ticu, ka Tas Kungs svētīs to arī šajā vakarā. Un katrs, kas to skatīsies – lai viņi tic. Tā ir mana patiesā lūgšana.

⁵ Un tik daudz paziņojumu šodien pienāk pa pastu un pa telefonu no daudziem, kuri šajā sanāksmē bija dziedināti. Es par to ļoti priecājos. Tas, tas ir, redzēt slimus cilvēkus, tāda ir mana kalpošana.

⁶ Es—es iznāku te priekšā, lai sludinātu. Es, jūs zināt, es neesmu sludinātājs. Bet es, ar šo savu kentukieša gramatiku un visiem “tiem, šitiem” un—un visiem tiem vārdiem, tāpēc es—es nevaru sevi saukt par, kā mēs sakām, mūsdienīgu sludinātāju. Es—es nevarētu ieņemt šo vietu, tāpēc, ka man—man nav izglītības.

7 Taču man patik stāstīt citiem, ko es zinu par To jeb ko es uzskatu, ka zinu par To citiem, kā es esmu To apguvis, kāds Viņš ir pret mani. Viņš ir visa mana dzīve, viss, kas jēlkad cerēju būt, un tik daudz vairāk nekā es jēlkad biju domājis, kad es biju mazs puika, es šaubījos, vai man šeit uz zemes būs kāds draugs. Taču pavisam noteikti šodien es esmu pateicīgs par brīnišķīgiem draugiem.

8 Es . . . [Kāds brālis saka: “Tur ir nedaudz grūti dzirdēt, brāli Branham. Pieej tuvāk.”—Tulk.] Ak, atvainojiet. Es—es te esmu kaut kur ārpus dzirdamības, viņš teica.

9 Un tā, lai ķertos klāt pie dievkalpojuma, izlasīsim dažas Rakstu vietas. Man—man vienmēr ir paticis lasīt Biblii, jo Tas ir Dieva Vārds. Es ticu tam. Un es ticu, ka Tas ir nekļūdīgs Dieva Vārds. Un tā, man šeit ir pierakstītas dažas Rakstu vietas un dažas piezīmes, uz kurām es vēlos atsaukties, tas aizņems kādu brītiņu, varbūt kādas četrdesmit piecas minūtes.

10 Un tad mēs beigsim laicīgi, lai vēlreiz paskatītos šo brīnišķīgo diskusiju šovakar. Un es ticu, ka Dievs joprojām turpinās jūs svētīt. Un es zinu, kas jums ir jādara. Un man vēl šovakar jābrauc uz Tūsonu, redziet, tā ka jūs varat iedomāties. Tas ir desmit stundu brauciens.

11 Un es braucu uz ārzemēm, tāpēc man no rīta ir jāsaņem vakcīna pret dzeltenu drudzi, pārbaudei valdībā. Tāpēc man—man ir jānododas uz turieni. Vienreiz es jau to atliku, un tagad viņi vairs nepieņems nekādus “nē” kā atbildi. Un vēl man ir jāsaņem vakcīnas pret stinguma krampjiem un tifu, un arī otrreizējās injekcijas.

12 Tāpēc es esmu tik pateicīgs par šo iespēju un—un šo brīnišķīgo sanākumi, kura mums bija pirms saietā. Tā patiešām saviļņoja manu sirdi. Jūs esiet lieliski cilvēki. Es ticu, ka Dievs jūs svētīs.

13 Kad reiz šī lielā stunda . . . Šis guļošais milzu briesmonis, kurš pirms dažām dienām Aļaskā apgriezās otrādi, šorit atkal pameta gaisā savu asti, kaut kur netālu no Vašingtonas. Viņš pavisam mierīgi varētu doties šurp. Un, ja Svētais Gars kādreiz pilnīgi noteikti man saka . . .

14 Kāds atbildēja . . . jautāja man: “Vai tas notiks šajā vietā, brāli Branham?” Nē, es to nezinu. Es vienkārši nezinu, kamēr es uzzinu. Tā ir patiesība.

15 Es vienmēr gribu būt ar jums godīgs. Es netaisos vienkārši kaut ko izdomāt, ņemt kaut kādas idejas, savus uzskatus vai ko tamlīdzīgu. Ja es jums kaut ko pateikšu, tas notiks. Nu, vispirms Viņam tas ir jāpasaka man, un pēc tam es pateikšu jums. Es—es zinu, ka visa pasaule ir satricinājuma stāvoklī. Mēs esam laiku beigās. Bet vienā lietā es centos būt . . .

16 Kā Brālis Šakarjans šorīt stāstīja par to, kā viņš bija gājis cauri lūgšanu rindām un ņēmis šis lūgšanu kartiņas, pirms vēl cilvēki bija uznākuši, un skatījās tajās, un sekoja vai—vai es cilvēkiem pateicu to, ko viņi tur bija uzrakstījuši. Jūs zināt, ka viņi uz savām lūgšanu kartiņām raksta visādas lietas, un viņš vienkārši gribēja redzēt, vai tas bija pareizi. Viņš teica, ka no tiem simtiem, kuras viņš pārbaudīja, ne reizi nebija nevienas kļūdas. Nekad nebūs nevienas kļūdas, redziet, tāpēc ka, kamēr—kamēr tas ir Dievs. Ja es kādreiz tajā ielikšu sevi, tad jau no paša sākuma tas būs nepareizi.

17 Ne pārāk sen pie manis pienāca kāda meitenīte, kuras tēvs pašreiz sēž un mani klausās. Viņa redzēja sapni. Viņa teica: “Brāli Branham, ko šis sapnis nozīmē?”

18 Es teicu: “Es nezīnu, māsīņ. Man ir jāuzzina, ja Tas Kungs man to pastāstīs.” Un tā, es devos un mēģināju jautāt Tam Kungam, taču Viņš man nepastāstīja.

19 Tā meitenīte atnāca vēlreiz. Viņa teica: “Nu, kur tad ir mana sapņa izskaidrojums?”

20 Es sacīju: “Panāc šurp, mazā, apsēdies.” Es sacīju: “Tavs tēvs un māte man ir ļoti labi draugi. Saproti? Un viņi ir atbraukuši no pašas Kanādas, aizgājuši pensijā un kādu laiku dzīvo šeit kopā ar mani. Viņi tic tam, ko es cenšos stāstīt. Un es nekad dzīvē nevienam apzināti neesmu teicis kaut ko nepareizu. Ja es. . . Es domāju, ka es zīnu, ko nozīmē tas sapnis. Taču kamēr es pats neredzēju šo sapni, un kamēr Viņš pēc tam nepateiks man, ko tas nozīmē, es nevaru tev sacīt. Redzi, ja es vienkārši kaut ko izdomāšu, varbūt pienāks laiks, kad es būšu tev vajadzīgs starp dzīvību un nāvi, un tad tu nezināsi, vai ticēt man, vai nē.”

21 Ja es jums kaut ko saku Tā Kunga Vārdā, tad tas patiesi tā arī ir. Tad tas ir Viņš, kas man to pateica. Un līdz šim laikam, visus šos gadus pa visu pasauli un apkārt zemeslodei, Tas ne reizi nav bijis kļūdaini. Tāpēc. . . Un jūs zināt, ka cilvēciska būtne nevar būt tik nekļūdigā. Lai kaut ko tādu izdarītu, ir vajadzīgs Dieva Gars.

22 Un tagad man ir Vēstījums, par kuru es esmu atbildīgs. Un bieži vien cilvēki mani uzskata par, nu, varbūt kāds, kurš vienkārši neapsēdās uz mirklīti apdomāties, ka es esmu tāds, ak, šausmīgs cilvēks un ka man nepatīk cilvēki, un ka es vienmēr viņus ievainoju. Bet tas tā nav. Tā tas nav. Es milu cilvēkus. Taču, saprotiet, mīlestība izlabo.

23 Ja jūs puika sēdētu tur uz ielas, un jūs teiktu: “Dārgo dēlīņ, es negribu, lai tu esi tur ārā, bet. . .” Un automašīnas trauktos viņam garām, un jūs ievestu viņu mājās. Viņš atkal aizskrietu atpakaļ. Nu, jums vajadzētu viņu izlabot. Ja jūs viņu milat, jūs to izdarīsiet. Jums tas ir jādara.

²⁴ Ja jūs ieraudzītu, kā cilvēks nelielā laiviņā peld pa straumi uz ūdenskritumu, un jūs zinātu, ka, nonākot līdz ūdenskritumam, laiva nogrims, vai tad jūs sacītu: “Džon, varbūt tev vajadzētu mazliet apdomāties, varbūt tu to nevarēsi izdarīt?” Ja es zinātu, ka viņš pats nespēs izķepuroties, tad es teju vai raušus izrautu viņu no tās laivas, ja vien varētu, tāpēc, ka tā ir mīlestība, kas tā rīkojas.

²⁵ Un tā, šajos Vēstījumos, kurus es runāju, es nekad necenšos ienest kādu mācību vai ko tamlīdzīgu. To es—es daru savā draudzē. Taču šeit, starp vīriešiem un sievietēm, kuri ir no dažādām konfesijām un kuriem ir dažādi priekšstati, es vienkārši mēģinu parādīt to vieglākā veidā, izskaidrot; taču, ja jūs esat dzimuši no Dieva Gara, tad es ticu, ka ar to pietiks, lai jūs saprastu, ko es ar to gribu pateikt, tie, kas esat kristieši, metodisti, baptisti, prezbiterieši, kas nu vēl.

²⁶ Un tā, šovakar es gribu vērsties pie 1. Mozus 24. nodaļas. Es gribu izlasīt . . . sākot no 1. Mozus 24. nodaļas 12. panta.

Un viņš sacīja: mana kunga Ābrahāma . . . KUNGS Dievs, es tevi lūdzu, liec, lai man šodien veicas, un parādi žēlastību manam kungam Ābrahāmam.

Lūk, te es stāvu pie ūdens avota; un pilsētas iedzīvotāju meitas nāks smelt ūdeni;

Tad lai notiek, ka tā meita, kurai es teikšu: Padod savu trauku, es gribu dzert, un kura sacīs: Dzer, un es padzirdīšu arī tavus kamieļus, būtu tā, kuru Tu esi novēlējis savam kalpam Īzākam; un pēc tā es zinātu, ka tu esi žēlastību parādījis manam kungam.

²⁷ Un vēl no Atklāsmes Grāmatas. Tas bija Bībeles sākums, 1. Mozus grāmata. Bet tagad no Bībeles beigām, es gribu izlasīt 9. pantu no Atklāsmes 21. nodaļas.

²⁸ Mēs zinām, ko šī ir Rakstu vieta no 1. Mozus . . . Izlasiet visu nodaļu, ja vēlaties. Dievs sūta Ēliēzeru. Tas ir, piedodiet, Ābrahāms sūta Ēliēzeru, lai izraudzītos Īzākam ligavu. Un iznāca daiļā Rebeka, un tā bija perfekta atbilde uz to, ko—ko Ēliēzers, Ābrahāma kalps, tikko bija palūdzis.

Tagad Atklāsmes 21. nodaļas 9. pants.

Un tad atnāca viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, pildīti ar septiņām pēdējām mocībām, un runāja ar mani, un sacīja: Nāc, un es tev rādīšu līgavu, Jēra sievu.

²⁹ Un tā, šovakar es gribu runāt par sekojošo tēmu: *Līgavas Izvēle*. Un tas ir, mans brāli, kas to šeit ieraksta, lūdzu, šo magnetofona lenti tu vari ņemt un izplatīt.

³⁰ Un, lūk, tas nenozīmē, ka es to saku tikai šiem klātesošajiem sapulces dalībniekiem, bet šīs lentes iet pa visu pasauli. Tās tiek tulkotas faktiski, ak, diezgan daudzās valodās, pat pagānu zemēs

pa visu pasauli. Mēs šīs lentes izsūtām viņiem bez maksas caur kādu draudzes biedrību. Un tās tiek tulkotas. Un šīs lentes dodas cauri Āfrikas džungļiem un uz Indiju, un pa visu pasauli.

Un tā, Līgavas izraudzīšana!

³¹ Daudzās dzīves lietās mums ir dota izvēle. Jau pats dzīves veids, tā ir izvēle. Mums ir tiesības iet pašiem savu ceļu, izvēlēties pašiem savu ceļu, kā mēs gribam dzīvot.

³² Izglītība ir izvēle. Mēs varam izvēlēties, vai mēs būsīm izglītoti, vai arī mēs nebūsīm izglītoti. Tā ir mūsu izvēle.

³³ Pareizais un nepareizais ir izvēle. Katram vīrietim, katrai sievietei, puisim un meitenei ir jāizvēlas, vai viņi centīsies dzīvot pareizi, vai arī nedzīvot pareizi. Tā ir izvēle.

Izvēle ir svarīga lieta.

³⁴ Tavš Mūžīgais galamērķis ir izvēle. Un varbūt šovakar daži no jums izdarīs to—to izvēli, kur jūs pavadīsiet Mūžību, pirms beigsies šis dievkalpojums. Ja tu jau daudzās reizes esi atraidījis Dievu, reiz pienāks tas brīdis, kad tu atraidīsi Viņu pēdējo reizi. Starp žēlastību un tiesu ir robeža. Un tas ir bistami, vīrietim vai sievietei, puisim vai meitenei, pārkāpt pāri tai robežai, jo, kad jūs esat pārkāpuši šo pēdējo robežu, atpakaļceļa vairs nav. Un tā, šovakar, iespējams, ir tā reize, kad daudzi pieņems savu—savu lēmumu, kur viņi pavadīs bezgalīgo Mūžību.

³⁵ Ir vēl kāda izvēle, kura mums ir dzīvē, un tā ir dzīvesbiedra izvēle. Jaunam vīrietim un jaunai sievietei, uzsākot dzīvi, ir—ir dotas izvēles tiesības. Izraugās jaunais vīrietis. Jaunajai sievietei ir tiesības to pieņemt vai atraidīt. Bet tā joprojām ir abu pušu izvēle. Gan vīrietim, gan sievietei, viņiem abiem ir izvēles tiesības.

Arī jums ir izvēle, kā kristiešiem.

³⁶ Šeit, Amerikā, līdz šim, jums ir iespēja izvēlēties draudzi, uz kuru jūs varat iet. Tā ir jūsu pašu amerikāņu privilēģija izvēlēties jebkuru draudzi, kurai jūs gribat piederēt. Tā ir izvēle. Jūs varat neiet ne uz vienu no tām, ja jūs negribat. Taču, ja jūs gribat pāriet no metodistiem uz baptistiem vai no katoliem uz protestantiem, un tā tālāk, neviens jums nevar ko sacīt vai piespiest jūs iet uz kādu konkrētu draudzi. Tā ir mūsu—tā ir mūsu brīvība. Lūk, kāda ir mūsu demokrātija. Katrs cilvēks var izvēlēties pats priekš sevis. Reliģiskā brīvība, un tā ir lieliska lieta. Lai Dievs palīdz mums saglabāt to, cik ilgi vien iespējams.

³⁷ Arī jums ir izvēle. Vai nu . . . Kad jūs izvēlaties šo draudzi, jūs varat izvēlēties, vai jūs šajā draudzē, vai jūs izvēlēties draudzi, kura vedis jūs uz jūsu Mūžīgo galamērķi. Jūs varat izvēlēties draudzi, kurai ir noteikta ticības mācība, un jums varbūt šķiet, ka tieši tā mācība ir jums vajadzīga. Vai arī citu draudzi, kurai ir sava mācība.

38 Un turklāt ir vēl viena izvēle, tas ir Dieva Vārds. Jums ir jāizdara sava izvēle.

Mūsu vidū pastāv nerakstīts likums, izvēles likums.

39 Man šķiet, ka tas bija Elija, reiz Karmela kalnā, pēc tā atrisinājuma lielas krīzes brīdī, kurā mēs jau tūlīt būsīm nonākuši. Un iespējams, ka šovakar tas varētu būt tu vai es, kas izdarīs šo izvēli, tāpat kā tas reiz notika Karmela kalnā. Atklāti runājot, es domāju, ka tas šobrīd notiek visā pasaulē. Bet drīzumā pienāks laiks, kad tev vajadzēs izdarīt izvēli.

40 Un jūs, kuri šeit esat no savām konfesionālajām draudzēm, vienkārši noticiet, ka tagad ir pienākusi tā stunda, kad jums būs jāizvēlas. Vai nu jūs ieklausīties Pasaules Padomē, vai arī jūs nekad vairs nebūsiat konfesija. Jums nāksies to izdarīt, un drīz pienāks laiks izvēlēties.

41 Un tas turklāt ir bīstami gaidīt līdz tam pēdējam brīdim, jo jūs varat pieņemt kaut ko, no kā jūs vairs nespēsiet izķepuroties. Ziniet, ir laiks, kad tu vari tikt brīdināts, pēc tam, ja tu pārkāpsi šo brīdinājuma robežu, tu jau būsi iezīmēts tajā otrā pusē, iezīmēts.

42 Atcerieties, kad pienāca jubilejas gads un priesteris auļoja ar savu bazūni, pūsdams, ka ikviens vergs var iet prom brīvs. Bet, ja viņi atteicās pieņemt savu brīvību, tad viņus vajadzēja vest uz templi pie staba, kur ar ilenu viņam caurdūra ausi, un tad viņš palika kalpot savam saimniekam uz visiem laikiem. Un tas tika darīts viņa ausij kā līdzība par dzirdēšanu. “Ticība nāk no dzirdēšanas”. Viņš dzirdēja to bazūni, taču viņš negribēja tajā ieklausīties.

43 Un bieži virieši un sievietes dzird Dieva Patiesību, un redz To apstiprinātu un pierādītu, Patiesību, bet tik un tā viņi negrib To dzirdēt. Tam ir kāds iemesls. Viņiem ir kāda cita izvēle tā vietā, lai satiktos ar Patiesību un faktiem, un tāpēc viņu ausis var tikt aizvērtas Evaņģēlijam. Viņi To nekad vairs nesadzirdēs. Mans padoms jums – kad Dievs runā uz tavu sirdi, rīkojies uzreiz.

44 Elija deva viņiem izvēli, tā bija šāda: “Izvēlieties šajā dienā, kam jūs kalposiet. Ja Dievs ir Dievs, kalpojiet Viņam. Bet ja Baāls ir Dievs, tad kalpojiet viņam.”

45 Lūk, tā kā mēs saprotam, ka visas dabiskās lietas attēlo garīgās lietas, par ko mēs šorīt jau runājam mūsu nodarbībā, piemēram, saule un tās būtība. Tā bija mana pirmā Bibeles. Pirms es izlasīju pirmo lappusi Bibelē, es jau pazinu Dievu. Tāpēc ka Bibeles ir ierakstīta visur dabā, un tā vienkārši atbilst Dieva Vārdam: kā nāve, apbedīšana, dabas augšāmcelšanās; un saules uzausana, tās ceļš, norietēšana, miršana, uzlēkšana no jauna. Ir tik daudzas lietas, kur mēs varētu ieraudzīt Dievu, atveidotu dabā, taču tās mums ir jāizlaiž šī Vēstījuma dēļ.

⁴⁶ Un tā, ja jau garīgais, tas ir, ja dabiskais ataino garīgo, tad līgavas izvēle dabiskajā jomā atspoguļo Līgavas izvēli, tās Līgavas, garīgajā jomā.

⁴⁷ Lūk, tas ir ļoti nopietni, kad mēs gatavojamies sev izvēlēties sievu, vīrietis, jo tiek dots solījums “lidz nāve mūs šķirs”. Lūk, kā mums tas būtu jāievēro. Un tu šo solījumu dod Dieva priekšā, ka tikai nāve jūs šķirs. Un es domāju, ka mums vajadzētu . . . Pareizi domājošam vīrietim, kurš domā par nākotni, viņam sievu ir jāizvēlas ļoti uzmanīgi. Esiet uzmanīgi ar to, ko jūs darāt. Un sievietei, izvēloties vīru, tas ir, pieņemot vīra izvēli, ir jābūt ļoti uzmanīgai ar to, ko viņa dara, un īpaši jau šajās dienās. Vīrietim ir jāpārdomā un jālūdz, pirms viņš izvēlas sievu.

⁴⁸ Es domāju, ka šodien ir . . . Tagad ir tik daudz šķiršanās lietu, ka mēs Amerikā šķiršanās ziņā esam pirmajā vietā pasaulē. Mēs tajā esam pirmajā vietā pasaulē. Šeit ir vairāk šķiršanos nekā jebkur citur, šajā valstī, kurai būtu jābūt, un kuru uzskata par kristīgu valsti. Kāds tas ir apkaunojums, mūsu šķiršanās lietu tiesas prāvas! Es domāju, ka tas ir tāpēc, ka vīrieši ir aizgājuši no Dieva, un arī sievietes ir aizgājušas no Dieva.

⁴⁹ Un mēs redzam, ka, ja vīrietis lūgtos un sieviete lūgtos par šo jautājumu; nevis vienkārši lūkojušies uz skaistām actiņām vai uz platiem, stipriem pleciem vai kaut ko tādu, vai uz kādu citu pasaulīgu patikšanu; bet vispirms skatītos uz Dievu un sacītu: “Dievs, vai tas ir Tavs plāns?”

⁵⁰ Es domāju, ka šodien ir tik daudz krāpšanās, gluži kā skolā. Kad—kad rītos iet garām bērni, daudzi no apkārtnē dzīvojošiem bērniem, kas—kas ir mani draugi, ja viņi pienāktu un teiktu: “Brāli Branham, vai tu palūgsi par mums? Mums šodien būs kontroldarbs. Es—es visu pagājušo nakti mācījos, un man nešķiet, ka es varēšu—varēšu to uzrakstīt. Palūdz par mani.” Es domāju, ka jebkurš skolas bērns, ja jūs . . . Un vecāki no rīta pie galda, ja jūs sacītu: “Māt, Džonam šodien ir kontroldarbs. Palūgsim tagad par viņu.” Es domāju, ka tas būtu daudz labāk, nekā viss cits, ko tu jebkad varētu izdarīt jebkurā citā veidā, vai skatīties pāri plecam cita burtnicā un krāpties, manuprāt, ja tu vienkārši iznāktu un palūgtu par to lietu.

⁵¹ Un, ja mēs varētu izpētīt, ko mēs darām, kad mēs gatavojamies precēties, kad mēs izvēlamies savu sievu vai vīru, ja vien mēs to kārtīgi izpētītu! Vīrietim vajadzētu nopietni lūgt, jo viņš var sabojāt visu savu dzīvi. Atcerieties, tas solījums ir “lidz nāve mūs šķirs”, un viņš var izpostīt savu dzīvi, izdarot nepareizu izvēli. Bet, ja viņš zina, ka viņš dara nepareizo izvēli un precas ar sievieti, kura neder viņam par sievu, un tomēr viņš vienalga to dara, tad tā ir viņa vaina. Ja sieviete iziet pie vīra, zinot, ka viņš neder viņai par vīru, tad tā ir tava pašas vaina, pēc tam, kad tu jau zināji, kas ir pareizi un nepareizi. Un tā, jums nevajadzētu to darīt, kamēr jūs par to kārtīgi nepalūgsiet.

⁵² Tas pats attiecas arī uz draudzes izvēli. Redziet, jums ir jālūdz par draudzi, kurai jūs piederat. Atcerieties, ka draudzēm ir savs gars.

⁵³ Lūk, es negribu būt kritisks. Bet es apzinos, ka esmu vecs virs, un vienā no šīm dienām man būs no šejienes jāaiziet. Un Tiesas Dienā man būs jāatbild par to, ko es saku šovakar vai jebkurā citā laikā. Un es, tāpēc man ir jābūt pilnīgi godīgam un patiesi pārliecinātam.

⁵⁴ Bet aizejiet uz kādu draudzi, un, ja jūs pavērosiet šīs draudzes uzvedību, vienkārši kādu brīdi pavērojiet mācītāju, un parasti var redzēt, ka draudze uzvedas tāpat kā tas mācītājs. Dažreiz man rodas jautājums, vai tik mēs nepieņemam cits cita garu Svētā Gara vietā. Aizejiet uz draudzi, kur mācītājs ir ļoti radikāls un arī uzvedas tā, un jūs redzēsiet, ka draudze ir tāda pati. Es biju vienā draudzē, kur es redzeju, kā mācītājs stāv, šurpu turpu kratīdams galvu. Skatieties uz sanākumi, viņi dara to pašu. Paskatieties uz mācītāju, vienkārši ievērojiet kaut ko, parasti draudze darīs to pašu. Un tā, ja es meklētu draudzi, tad es izvēlētos patiesu, fundamentālu, Pilna Evaņģēlija, Bībeles draudzi, ja es izvēlētos kādu, uz kuriem vest savu ģimeni. Izvēle. Es palūkojos . . .

⁵⁵ Vienu dienu puiši, brāļa Šakarjana dēls un viņa znots, atveda mani šurp, lai palūgtu par kādu jaunu zēnu, dziedātāju, lielisku puiši. Tikko bija atgriezies . . . Viņa vārds bija Freds Barkers, viņš tikko bija atgriezies no ceļojuma. Un viņi piezvanīja man, ka: "Freds mirst." Un pirms es paguvu ienākt mājā, atnāca vēl viena vēsts: "Šobrīd viņš varbūt jau ir miris." Un viņš teica, ka viņam bija asiņošana smadzenēs, un viņš bija paralizēts, un—un viņš mira, bet viņa sieva vēlējās, lai es palūdzu par viņu.

⁵⁶ Un es nodomāju: "Ak, ja es mēģināšu lidot ar lidmašīnu, viņš var nomirt, pirms es tur tikšu, un varbūt viņš jau ir miris." Un tā, es ātri piezvanīju, un klausuli pacēla tā jaunā lēdija. Un—un mēs pielikām telefona klausuli pie Freda auss. Viņš nevarēja neko norīt. Viņam veica mākslīgu norīšanu. Un, kad mēs par viņu palūdzām, viņš pateica, parādīja ar žestiem, lai to izvelk no viņa rīkles. Viņš varēja norīt. Ārsti tam neticēja. Viņi to izņēma ārā, un viņš varēja norīt. Nākošajā dienā viņš jau sēdēja.

Draudze; draudzes izvēle.

⁵⁷ Nesen pienāca telefona zvans, pirms neilga laika. Šorīt, manas draudzes locekle, kura patiesībā ir no baptistiem, no Luisvillas, viņa nomira šorīt agri no rīta. Un mana draudze, tur mājās, patiesi Dievam veltījušos cilvēku grupa, sanāca kopā un devās uz turieni, pirms apbedīšanas biroja darbinieks bija viņu iebalzamējis, apstājas viņai apkārt un lūdza, kamēr viņā atgriezās dzīvība. Un šovakar viņa ir dzīva. Manas draudzes vecāji, nu, viņi ir iemācīti ticēt, ka visas lietas ir iespējamās, nākot pie Dieva patiesi.

Un tā, tev ir jāizdara pareizā izvēle.

⁵⁸ Un atkal, tas, kādu sievieti virietis izvēlēšies, atspoguļos viņa ambīcijas un viņa raksturu. Ja virietis izvēlas nepareizu sievieti, tas atspoguļo viņa raksturu. Un tas, ar ko viņš sevi sasaista, parāda, kas viņā ir patiesībā. Sieviete atspoguļo, kas ir virietis, kad viņš izvēlas viņu sev par sievu. Tas parāda, kas ir viņa dziļumos. Nav svarīgi, ko viņš runā ārēji, pavērojiet, ko viņš apprec.

⁵⁹ Es iegriežos viena cilvēka ofisā, un viņš saka, ka viņš ir Kristietis; pie visām sienām attēli ar skaistulītēm, skan tā bugivugi mūzika. Man ir vienalga, ko viņš saka. Es neticu viņa liecībai, jo viņa gars barojas ar šīs pasaules lietām. Kā būtu, teiksim, ja viņš apprecētu baletdejojāju vai arī, kā būtu, ja viņš apprecētu seksa karalieni, vai arī vienkārši skaistu, modernu Riketi? Tas atspoguļo, tas parāda, kādu viņš savā prātā iztēlojas savu namu nākotnē, jo viņš ir apņēmis viņu, lai viņa audzinātu viņa bērņus. Un lai kāda viņa nebūtu, tieši tādā veidā viņa izaudzinās tos bērņus. Tāpēc tas atspoguļo, kas ir cilvēkā. Virietis, kurš apņem tādu sievieti, vienkārši parāda, ko viņš domā par nākotni.

⁶⁰ Vai jūs varat iztēloties, ka tā rikotos kristietis? It nemaz. Es nevarētu. Patiess kristietis nemeklēs tādas skaistuma karalienes un dejojājas, un seksa karalienes. Viņš meklēs kristīgu raksturu.

⁶¹ Lūk, tev nevar būt viss uzreiz, varbūt ir kāda meitene, kas ir ļoti skaista, bet cita meitene, varbūt viņa ir, viņai ir labāka figūra, nekā *tai* otrai, un varbūt tev no kaut kā būs jāatsakās kaut kā cita dēļ. Bet, ja viņa neizskatās pēc lēdijas vai pēc sievietes, un viņa... Man vienalga, vai viņa ir skaista vai nav, tu labāk skaties uz viņas raksturu, vienalga, vai viņa ir skaista, vai nē.

⁶² Lūk, jo piedienas, ka, ja kristietis izvēlas sievu, viņam vajadzētu izraudzīties istenu no augšas dzimušu sievieti, neskatoties uz to, kā viņa izskatās. Tas ir tas, kas viņa ir, kas viņu veido. Un tad, atkal jau, tas atspoguļo paša vīra dievbijīgo raksturu un atspoguļo to, kas ir viņa galvā un kas notiks nākotnē, jo viņa ģimenī audzinās šāda sieviete, kas istenos nākotnes plānus viņa namam.

⁶³ Ja viņš apprecas ar vienu no šīm mūsdienīgajām Riketēm, seksa karalienēm, ko gan viņš sagaida? Kāda veida namu var sagaidīt šāds virietis? Ja viņš precas ar meiteni, kurai trūkst tikumības, lai paliktu mājās un rūpētos par savu namu, un grib strādāt pie kāda ofisā, kāda gan mājsaimniece no viņas iznāks? Tev būs aukles un viss kas tamlīdzīgs. Tā ir taisnība.

⁶⁴ Lūk, es neesmu šīs modernās gaumes piekritējs par strādājošu sievieti. Kad es ieraudzīju šīs sievietes, iegērtas uniformās, braukājam pa šo pilsētu uz motocikliem, kā policistes, tas ir apkaunojums jebkurai pilsētai, kas atļauj

sievietei to darīt. Saprotat? Saprotat? Kaut arī tik daudz vīriešu ir bez darba, tas parāda mūsu pilsētas mūsdienīgo domāšanu. Tas parāda degradāciju. Mums nav vajadzīgs, lai tās sievietes darītu tādu darbu. Viņām vispār nekas tāds nav jā dara.

⁶⁵ Kad Dievs iedeva vīrietim sievu, Viņš iedeva viņam vislabāko, ko vien Viņš varēja iedot, neskaitot glābšanu. Taču, kad viņa mēģina ieņemt vīrieša vietu, tad viņa ir gandrīz vai vissliktākais, ko vien viņš varētu saņemt. Nu, tā tas ir. Saprotat?

Tagad mēs redzam garīgo pielietojumu.

⁶⁶ Es—es zinu, ka tas ir slikti, jūs domājat, ka tas ir slikti, bet tā ir Patiesība. Mums nav svarīgi, cik slikti tas ir, mums ir jāskatās uz faktu. Tieši to māca Bībele. Saprotat?

⁶⁷ Lūk, šeit mēs skaidri redzam garīgo plānu, ko Dievs plāno Savām nākotnes Mājām ar Savu nākamo Līgavu, tas tagad kļūst redzams.

⁶⁸ Ja vīrietis apprec seksa karalieni, jūs redzat, ko viņš gaida no nākotnes. Ja vīrietis apprec sievieti, kura nespēj nosēdēt mājās, jūs redzat, ko viņš gaida no nākotnes. Un es reiz. . .

⁶⁹ Tas izklausās šausmīgi. Es vienkārši jūtu, ka man tas ir jāpasaka. Un es—es, parasti, ja es jūtu, ka man kaut kas ir jāpasaka, tad man tas ir jāsaka. Un parasti tas ir Dieva ceļš.

⁷⁰ Es—es mēdzu braukt kopā ar fermeri, ar kuru es strādāju, lai iepirktu lopus. Un es ievēroju, ka, pirms viņš sāka tirgoties, tas vecais vīrs vienmēr skatījās teļi sejā. Pēc tam viņš pagriezta viņas galvu un skatījās šurp un turp. Es gāju kopā ar viņu, vēroju viņu. Un viņš aplūkoja to no augšas līdz apakšai, vai viņa ir labi noaugusi. Tad viņš to pagriezta un skatījās viņai sejā, un dažkārt viņš pakratīja savu galvu un gāja prom.

Es sacīju: “Džef, es gribu tev kaut ko pajautāt.”

Viņš teica: “Runā, Bil.”

⁷¹ Un es teicu: “Kāpēc tu vienmēr skaties tai govij sejā?” Es teicu: “Viņa izskatās labi, labi—labi branga gov.”

⁷² Teica: “Es gribu tev pateikt, zēn, tev daudz ko vajag iemācīties.” Un es—es sapratu to, kad viņš man pastāstīja. Teica: “Man nav svarīgi, kāda ir viņas āriene. Varbūt viena vienīga gaļa līdz pat nagiem. Bet, ja viņas sejā ir tas mežonīgais ciešais skatiens, tad tādu nekad nepērc.”

Sacīju: “Kāpēc tā, Džef?”

⁷³ “Redzi,” viņš sacīja, “pirmkārt,” sacīja, “viņa nekad nestāvēs uz vietas.” Un viņš teica: “Nākošā lieta ir tāda, viņa nekad nebūs māte savam telēnam.” Un teica: “Šobrīd viņi ir turējuši viņu nožogojumā, lūk, kāpēc viņa ir trekna. Tu palaid viņu vaļā ar šo mežonīgo skatienu, viņa nodzis sevi līdz nāvei.”

⁷⁴ Es sacīju: “Zini, es kaut ko būšu iemācījies. Es domāju, ka to var pielietot arī attiecībā uz sievietēm.” Pareizi. Pareizi.

75 Šis mežoniģais, ciešais Riketes skatiens, labāk turies no viņas pa gabalu, puis, viss tas zilais draņķis viņai virs acīm. Un es ne... Es to negribētu. Es nedomāju, ka tas piedienas kristietim. Mani neinteresē, cik ļoti televīzija un avīzes stāsta, ka tas ir pievilcīgi. Tas ir visšausmīgākais, vispretīgākais skats, kādu es vispār savā dzīvē esmu redzējis.

76 Kad es to ieraudzīju pirmo reizi, kādā ritā brokastojot "Kliftona" kafetērijā... Es redzēju, kā ienāca vairākas jaunas sievietes. Mēs ar brāli Arganbraitu tikko bijām tur iegājuši. Un viņš bija nokāpis lejasstāvā. Un es paskatījos, un ienāca tā meitene. Un es nodomāju: "Nu, es—es—es nesaprotu." Es vēl nekad nebiju to redzējis. Tas bija kaut kas. Ak, izskatījās tā it kā viņai būtu čūlas, ziniet, vienkārši izskatījās tā jocīgi. Es—es nesaku to joka pēc, es—es saku to, lai... Ziniet, es esmu redzējis spītālību, es esmu misionārs, Es esmu redzējis visdažādākās kroplības, ziniet, kā... slimības, un es grasiļos pieiet pie jaunās lēdijas un pateikt viņai: "Es—es esmu kalpotājs, es—es lūdzu par slimajiem. Vai—vai tu nevēlies, lai es palūdzu par tevi?" Un es kaut ko tādu vēl nekad nebiju redzējis. Un tad tur ienāca vēl divas vai trīs. Es nedaudz saminstinājos un pagaidīju.

77 Un pienāca brālis Arganbraits, tāpēc es teicu: "Brāli Arganbrait?" Varbūt viņš atrodas šeit. Es teicu: "Kas ir noticis ar to sievieti?" Saprotat?

Un viņš teica: "Tā, tā ir krāsa."

78 Es teicu: "Nu, vai, vai!" Saprotat? Man ienāca prātā, ka viņu vajag turēt kādā infekciju slimnīcā, ziniet, lai tas neizplatās uz visām citām sievietēm.

79 Un ziniet, kad jūs izdarāt izvēli, jums vajag plānot, skatīties un lūgt. Jo caur šo mēs redzam apsoliņuma Vārdu. Viņa, tā līgava, kuru izvēlēšies vīrietis, atspoguļos viņa raksturu. Tas atspoguļo to, kas ir vīrieti.

80 Un tā, vai jūs varētu iedomāties, ka Svētā Gara piepildīts vīrietis ņemtu sev par sievu kaut ko tamlīdzīgu? Es—es—es to vienkārši nevaru saprast, brāli. Nu, varbūt es vienkārši esmu vecs iģņa. Taču, ziniet, es—es vienkārši nevaru to saprast, saprotiet, skatieties, jo tas atspoguļos to, kas atrodas vīrietī. Viņa palīdzēs viņam veidot viņa nākotnes namu.

81 Un tā, tāpat, tagad mēs uz mirklīti pievērsisimies garīgajai pusei. Un, kad tu redzi draudzi, kura ir pasaulē, rikojas kā pasaule, gūst prieku pasaulē, pārtiek no pasaules, izturas pret Dieva Baušļiem tā, it kā Viņš vispār nebūtu Tos uzrakstījis, tad tev—tev patiešām kļūst skaidrs, ka Kristus netaisās ņemt tādu Līgavu. Vai jūs varētu iztēloties, ka mūsdienu modernā draudze varētu būt Līgava? Tikai ne manam Kungam. Es ne... Es par to ļoti šaubos. Nē. Atcerieties, lūk, vīrietis un viņa sieva ir viens. Vai tu savienotos ar tādu personu? Ja tu to izdarītu, tad tas pavisam noteikti iedragātu manu uzticību tev.

⁸² Un, tādā gadījumā, kā tad Dievs var savienot Sevi ar kaut ko tamlīdzīgu, ar parastu kofesionālu prostitūtu? Vai jūs domājat, ka Viņš to izdarīs: “Izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliegdami”? Viņš nekad to nedarītu. Viņai iekšā ir jābūt Viņa raksturam. Īstajai, patiesi no augšienes piedzimušajai Draudzei ir jābūt tādām raksturam, kāds bija Kristū, tāpēc, ka virs un sieva ir viens. Un, ja Jēzus darija tikai to, kas labpatika Dievam, turēja Viņa Vārdu un izpaua Viņa Vārdu, tad Viņa Ligavai būs jābūt tādām pašām raksturam. Viņa nekādā veidā nevarētu būt kāda konfesija. Jo tad, neatkarīgi no tā, cik ļoti tev gribētos teikt “nē”, viņa no kaut kurienes tiek kontrolēta caur kādu padomi, kura viņai saka, ko darīt, un ko viņa nevar darīt, un bieži vien tas ir miljoniem jūdžu no patiesā Vārda.

⁸³ Ļoti slikti, ka mēs esam atkāpušies no istā Lidera, kuru mums ir atstājis Dievs, lai vadītu Draudzi. Viņš nekad nav sūtījis valsts presvīterus. Viņš nekad nav sūtījis ne bīskapus, ne kardinālus, ne priesterus, ne pāvestus. Draudzei Viņš sūtīja Svēto Garu, lai vadītu Draudzi. “Kad nāks Viņš, Svētais Gars, Viņš vedīs jūs visā Patiesībā, atklās jums to, ko Es jums esmu sacījis, atgādinās jums to, un parādīs jums nākamās lietas.” Tas bija jādara Svētajam Garam. Lūk, mūsdienu draudze To ienīst. Viņiem Tas nepatīk, tāpēc, kā gan viņa var būt Kristus Ligava? Šodienas cilvēki izvēlas modernu konfesiju. Lūk, ko tas dara, tas tikai atspoguļo viņu trūcīgo Vārda izpratni.

⁸⁴ Man nav nodoms aizvainot, bet es gribu, lai tas ieiet tik dziļi, ka jūs par to aizdomātos.

⁸⁵ Es esmu salaulājis daudzus pārus, taču tas vienmēr atgādina man par Kristu un Viņa Ligavu. Viena salaulāšana, kuru es šeit pirms kāda laika izpildīju, manā dzīvē tas—tas bija kaut kas ļoti īpašs. Tas notika pirms vairākiem gadiem, kad es vēl biju tikai jauns kalpotājs.

⁸⁶ Mans brālis strādāja Darba Projektu Administrācijā. Es nezinu, vai kāds to vēl atceras vai nē, kāds, kurš ir mans vienaudzis. Valdībai bija kāds projekts. Un mans brālis tur strādāja, apmēram trīsdesmit jūdžu attālumā. Viņi raka kaut kādus ezerus, kaut kāds saglabāšanas projekts.

⁸⁷ Un tur kopā ar viņu strādāja kāds puisis no Indianapolisas, aptuveni, ak, aptuveni simts jūdžu uz ziemeļiem no Džefersonvilas, kur es—es dzīvoju, toreiz dzīvoju. Un tur bija... Vienu dienu viņš sacīja manam brālim, viņš sacīja: “Dok,” viņš sacīja, “es—es gribu... Es taisos precēties, ja vien man būs pietiekami naudas, lai samaksātu kādam mācītājam.” Viņš teica: “Man—man pietiek naudas, lai samaksātu par vadītāja apliecinību, bet”, sacīja, “man nepietiek naudas, lai samaksātu mācītājam.”

⁸⁸ Doks sacīja: “Nu, mans brālis ir mācītājs, un—un viņš—viņš varētu jūs salaulāt.” Viņš teica: “Viņš nekad par tādām lietām no

cilvēkiem naudu neņem.”

Viņš teica: “Vai tu pajautāsi viņam, vai viņš mani salaulās?”

⁸⁹ Nu, tovakar mans brālis man paprasīja. Es sacīju: “Ja viņš jau iepriekš nav bijis laulāts, jebkurš no viņiem, un viņi . . . ja viss ir kārtībā.”

Viņš teica: “Labi, jā, es viņam pajautāšu.”

Un es sacīju: “Ja tā tas ir, tad saki viņam, lai viņš atbrauc.”

⁹⁰ Un tā, kad pienāca sestdiena, tas zēns atbrauca. Tas man ir kaut kas ļoti īpašs, ka vienmēr varu uz to atskatīties. Es . . . Bija lietaina pēcpusdiena, un vecs “Chevrolet” auto ar lukturiem, kas bija piestiprināti ar iesaiņošanas drāti, piebrauca tur priekšā. Pavisam neilgi pēc tam, kad es biju zaudējis sievu un dzīvoju kā vecpūsis divās mazās istabiņās. Un—un Doks bija tur ar mani, viņus gaidīdams.

⁹¹ Un—un no mašīnas izkāpa kāds zēns, un manās acīs viņš nepavisam neizskatījās pēc ligavaiņa, un, manuprāt, neizskatītos arī nevienam citam. Jā. Es varētu nopirkt tīri labu kurpju pāri par pusotru dolāru. Bet viņam kājās bija ļoti novalkātas kurpes. Un viņa bikses patiešām izskatījās pēc maisa. Un mugurā viņam bija viena no tām vecajām kurmjādas žaketēm. Bez šaubām, daži no jums, gados vecākajiem, tās atceras. Izskatījās, it kā to būtu izlaiduši caur veļas mašīnu bez skalošanas, un tā bija sarāvusies un, lūk, *šādi* uzspīlēta, un stūri atlocīti.

⁹² Un no mašīnas izkāpa maza lēdija tādā, ak, vienā no tām rūtainajām kleitām.

⁹³ Es nezīnu. Reiz es kļūdiņos, nosaukdams šī auduma vārdu. Man šķiet, ka to sauc par džingemu. Un tā tad tas bija . . . [Sanāksme smejas—Tulk.] Es atkal pateicu to nepareizi. Man—man vienmēr tā sanāk. Un es sacīju . . .

⁹⁴ Viņa izkāpa no mašīnas, un viņi uznāca augšā pa kāpnēm. Un—un, kad viņi ienāca iekšā, nabadzīte, viņa . . . Man šķiet, ka viņai, mugurā tik vien arī bija kā svārki. Un viņai teju vai nebija nekādu kurpju. Viņa bija atbraukusi no Indianapolisas ar autostopiem. Mati nokarājās no pakauša tādās kā garās bizēs uz muguras. Viņa izskatījās ļoti jauniņa.

Un es pateicu viņai: “Vai tu esi pietiekami veca, lai precētos?”

⁹⁵ Viņa teica: “Jā, ser.” Un viņa sacīja: “Man ir rakstiska atļauja no mana tēva un mātes.” Viņa sacīja: “Man vajadzēja parādīt to tiesā, lai saņemtu atļauju.”

⁹⁶ Es teicu: “Labi.” Es teicu: “Pirms mēs veiksīm salaulāšanu, es gribētu ar jums nedaudz aprunāties.” Viņi apsēdās. Pūsis visu laiku pētīja istabu; viņam tik tiešām bija vajadzīgs apgriezt matus. Viņš turpināja aplūkot istabu. Viņš mani neklausījās. Es sacīju: “Dēls, es gribu, lai tu klausies, ko es saku.”

Teica: “Jā, ser.”

Un es sacīju: “Vai tu mili šo meiteni?”

Viņš teica: “Jā, ser. Es milu.”

Es sacīju: “Un tu viņu mili?”

“Jā, ser. Es milu.”

97 Es sacīju: “Un tā, pēc tam, kad jūs būsiet apprecējušies, vai tev ir vieta, uz kurieni viņu aizvest?”

Teica: “Jā, ser.”

98 Es sacīju: “Labi. Un tā,” es sacīju, “es gribu tev ko pavaicāt. Es saprotu, ka tu strādā tur Darba Projektu Administrācijā.”

Un viņš teica: “Jā, ser.” Tie bija apmēram divpadsmit dolāri nedēļā.

Es jautāju: “Vai tu domā, ka spēsi nopelnīt viņai iztikšanu?”

Viņš teica: “Es darišu visu, kas ir manos spēkos.”

99 Un es sacīju: “Nu ko, labi.” Un es sacīju: “Un tā, kas būs, ja viņš paliks. . . Kas būs, ja viņš pazaudēs darbu, māsa? Ko tu darīsi, skriesi atpakaļ uz mājām pie mamma un tēta?”

Viņa teica: “Nē, ser. Es palikšu kopā ar viņu.”

100 Un es sacīju: “Kas notiks, ser, ja jums būs trīs vai četri bērni un nebūs, ar ko viņus barot, un tev nebūs darba. Ko tu darīsi, sūtīsi viņu prom?”

101 Teica: “Nē, ser. Es turpināšu cīnīties. Gan jau mēs kaut kā izgrozīsimies.”

102 Es biju aizkustināts. Es redzēju, ka viņš patiesi viņu mil un ka viņi mil viens otru. Es viņus salaulāju.

103 Pēc tam man radās interese par to, uz kurieni viņš viņu ir aizvedis. Vairākas dienas vēlāk es vaicāju savam brālim Dokam, kur tas ir. Viņš teica: “Brauc uz Ņūolbani”, nelielu pilsētiņu uz dienvidiem no mums.

104 Un tur pie upes, kur gulēja kaut kāds skārda gabals, kurp es gāju katru dienu, kad es—es strādāju par elektroliniju montieri. Kad tie pārējie puīši sasēdās aplī, stāstīja jokus un visu ko tamlīdzīgu, es sēdos mašīnā un traucos uz upmalu, un biju tur lūgšanā līdz tam laikam, un lasīju savu Bibliu zem liela skārda gabala vietā, kur agrāk atradās metālapstrādes rūpnīca. Un tur atrodas vairāki vilciena preču vagoni.

105 Un šis puisis bija devies turp un vienā no vagoniem izzāgējis durvis. Un viņš bija paņēmis avizes un piespraudes.

106 Kurš no jums zina, kas ir piespraudes? Tad jau šeit nav kentukiešu. Vienkārši ņem kartona gabalu un iespraud tajā spraudīti vai nagliņu. Un pēc tam iespied to. . . Tā ir piespraude.

107 Tā arī viņi visu bija apspraudījuši. Un viņš devās uz metalurģisko rūpnīcu un sadabūja kaut ko piemērotu, un

uztaisīja pakāpienus, lai iekāptu vagonā. Un viņš bija dabūjis kādas vecas kastes un uztaisījis no tām galdu. Un viendien es nodomāju: “Aizbraukšu un paskatišos, kā viņi tur tiek galā.”

¹⁰⁸ Apmēram sešus mēnešus pirms šī gadījuma es salaulāju E. V. Naita meitu ar E. T. Slaidera dēlu. E. V. Naitis ir viens no visbagātākajiem cilvēkiem visas Ohaio Upes piekrastē, un, ak, viņam tur ir milzīgas fabrikas un tiek ražotas tās saliekamās mājas un tā tālāk. Un—un Slaiders, E. T. Slaiders, tā ir smilšu un grants kompānija, miljonāru bērni. Un es viņus salaulāju.

¹⁰⁹ Un es braucu tur uz to vietu, un apmēram divas nedēļas mums bija mēģinājumi, viņi gāja uz izveidoto kāzu vietu un metās ceļos uz spilvena. Un visa tā greznība un viss pārējais, kam bija jāiziet cauri, gandrīz, vajadzēja iet tam cauri, lai varētu salaulāt šo pāri! Un, kad viņi iznāca, ak, viņi bija . . . Tas otrs pāris vienkārši nostājās tajā istabiņā, kur mums bija neliela kušete un saliekamā gulta, bet gan vieni, gan otri tika salaulāti ar vienu un to pašu ceremoniju.

¹¹⁰ Un tad kādu dienu es nodomāju, ka braukšu un apciemot šo bagāto pāri. Viņiem nevajadzēja strādāt, viņu tēvi bija miljonāri un bija uzceļuši jaunajiem skaistu namu. Atklāti sakot, šis E. V. Naitis dzīvo, lūk, šeit uz pakalna, viņa lielajā pili apaļajos durvju rokturos ir pa četrpadsmit karātiem zelta, tad nu varat iedomāties, kādā namā viņi dzīvoja. Viņiem nevajadzēja strādāt. Katru gadu viņiem deva jaunu kadiljaku. Un vienkārši, vienīgie bērni ģimenē, un viņiem bija viss, ko vien viņi vēlējās. Kad es vienu dienu devos turp . . .

¹¹¹ Lūk, kā es ar viņiem iepazīnos, viens no viņu draugiem bija man labs draugs. Mēs visi kaut kā iedraudzējamies. Un tieši tā es iepazīnos, un tad viņi gribēja, lai es viņus salaulāju.

¹¹² Un tā, es aizbraucu viņus apciemot. Un es izkāpu no sava vecā Forda un uzkāpu pa pakāpieniem. Un—un es piegāju nedaudz par tuvu, un es viņus sadzirdēju. Un viņi pamatīgi ķīvējās. Viņi viens uz otru bija greizsirdīgi. Viņi bija bijuši uz dejām. Viņa bija ļoti skaista meitene. Viņa bija viena no tām skaistuma karalienēm. Viņa tur bija ieguvusi daudz balvu, un vinnējusi vairākas mašīnas un vēl visu ko, tāpēc ka viņa bija skaistuma karaliene. Un es skatījos uz viņiem, viens sēdēja vienā stūrī, bet otrs – otrā, stridējās par kaut kādu puisi, ar kuru viņa bija dejojusi, vai arī par meiteni, kaut kā tā.

¹¹³ Kad es ienācu, viņi žigli pielēca kājās un paķēra viens otru aiz rokas istabas otrā pusē, un viņi—viņi sādēvās rokās, istabas otrā pusē, un nāca durvju virzienā. Teica: “Ā-ā, sveicināti, brāli Branham! Kā jums klājas?”

Saciju: “Viss kārtībā. Kā jums klājas?”

¹¹⁴ Un: “O-o,” viņš teica, “es—es . . . Mēs esam ļoti laimīgi. Vai ne, dārgā?”

Un viņa sacīja: “Jā, dārgais.” Redzat?

¹¹⁵ Lūk, redziet, jūs tēlojat kaut ko, kā nemaz nav. Redziet, pie uzzimētas uguns nenasildīsies, kā dažas no šim draudzēm mēģina uzzimēt Vasarsvētku dienu no tā, kas notika pirms tūkstošs vai diviem tūkstošiem gadu. Tu nenasildīsies pie uzzimētas uguns. Vasarsvētku diena šodien ir tikpat reāla, kā bija toreiz. Redzat? Jā. Uguns vēl joprojām nonāk. Tā nav uzzimēta uguns. Tā ir ista Uguns.

¹¹⁶ Lūk, viņi, tā tas bija viņiem. Redziet? Es—es negribētu tā dzīvot.

¹¹⁷ “Nu ko,” es nodomāju, “zini, tepat lejā aiz klints un pāri upei, tur dzīvo tas otrs pāris.” Es nodomāju: “Es kādā sestdienas pēcpusdienā nokāpšu tur lejā un paskatišos, kā klājas viņiem.”

¹¹⁸ Tā nu es, ar netīru seju un kombinezonu, un man līdzī bija mani darbarīki. Es domāju: “Es viņus pārsteigšu.” Es gāju, it kā meklēdams izolatorus, kuros būtu iespēris zibens vai kaut kas tamlīdzīgs, un turpināju virzīties uz to pusi, iedams gar telefona līniju, gar elektrības kabeļiem gar upes krastu. Un tur priekšā stāvēja tas vecais ševrolets. Bija pagājis apmēram gads, kopš es viņus salaulāju. Un tur bija . . . Durvis bija vaļā, un es dzirdēju, kā viņi sarunājās. Tas izklausās pēc liekulības, taču es piegāju tik tuvu, līdz es varēju varēju dzirdēt un saprast, par ko viņi runāja. Es stāvēju tur. Un es vienkārši gribēju zināt pats priekš sevis.

¹¹⁹ Man patīk uzzināt un būt pārliecinātam, ka es zinu, par ko runāju. Tā es daru ar Dieva Vārdu. Vai Tā ir Patiesība, vai Tā nav Patiesība? Vai Viņš turēs Savu Vārdu, vai Viņš neturēs Savu Vārdu? Ja Viņš Savu Vārdu neturēs, tad tas nav Dievs. Redziet? Ja Viņš tur Savu Vārdu, tad Viņš ir Dievs. Redziet?

¹²⁰ Un tā, es gribēju redzēt, kā viņiem klājas. Un es lēnām zagos gar sienu, ļoti uzmanīgi. Un es izdzirdēju, kā viņš teica: “Ak, miļā, es ļoti gribēju tev to nopirkt.”

¹²¹ Viņa sacīja: “Bet, miļais, paskaties.” Viņa teica: “Ši kleita vēl ir laba.” Viņa teica: “Nu, tā ir vienkārši brīnišķīga.” Sacīja: “Es to augsti vērtēju. Bet tu taču zini. . .”

¹²² Es pielīdu no otras puses, lai es varētu paskatīties caur spraugu, kur vagonā bija izzāģētas durvis. Un tur nu viņš sēdēja, bet viņa bija viņam klēpi; un viņa rokas bija apliktas viņai apkārt, un viņas rokas bija apkārt viņam. Un viņam bija viena no tām vecajām filca cepurēm, kurā viņš bija uztaisījis caurumiņu, un no augšas saplacinājis, un viņš no turienes bija izvilcis savu algas čeku. Viņš—viņš to bija uzlicis uz galda. Teica: “*Tik* daudz par produktiem. *Tik* daudz par apdrošināšanu. Un *tik* daudz mašinai.” Un viņi nevarēja savilkt kopā galus. Izrādījās, ka viņš bija vitrinā redzējis kleitiņu, viņš bija uz to skatījies jau pāris nedēļu, kura maksāja nedaudz vairāk par dolāru. Viņš gribēja to nopirkt. Viņš teica: “Nu, miļā, tu tajā tik labi izskatītos.” Un viņš teica. . .

123 Viņa sacīja: “Bet, miļais, Man—man jau ir kleita. Man—man tā patiešām nav vajadzīga.” Redzat? Un šī mazā karaliene. . .

124 Un es pagāju malīnā un atskatījos. Es redzēju tās otras mājas jumta torņa smaili. Es stāvēju tur un vairākas minūtes skatījos. Es nodomāju: “Kurš tad te ir tas bagātais?” Es nodomāju: “Ja vien, Bil Branham, ja tu gribētu apmainīties vietām ar kādu no viņiem, uz kuriem tu ietu?” Es neizvēlētos visu to greznumu, kas atradās pakalna virsotnē. Es ņemtu šo raksturu, kas bija šeit lejā, kurš patiesi rada mājīgumu, kādu, kurš mīlētu un paliktu ar mani, kādu, kurš rūpētos par ģimenes pavarda siltumu; neizsviežot naudu grezniem tērpiem; kurš būtu kopā ar tevi, būtu daļa no tevis.

125 Tas, kā tas notika, ir palicis man atmiņā uz visiem laikiem. Viens izvēlējās skaistu meiteni, otrs izvēlējās raksturu. Redziet, tas ir vienīgais veids, kā izvēlēties. Pirmkārt, meklē raksturu; un tad, ja tu viņu mīli, ir labi.

126 Pievērsiet uzmanību, Dieva pirmais Ādams nevarēja izvēlēties savu sievu. Viņam netika dota izvēle. Dievs vienkārši viņam izveidoja viņu, un viņam nebija viņa jāizvēlas. Un tā, mēs zinām, ka viņa aizveda viņu prom no Dieva Vārda. Viņam nenācās lūgt Dievu par šo jautājumu. Viņš—viņš nebija tāds pats kā tu un es. Viņam nebija dota izvēle. Un atkal, darot to, viņa aizveda viņu prom no Dieva dēla pozīcijas, kas viņam pienācās. Un viņa to izdarīja, parādot viņam mūsdienīgu dzīves veidu, kaut ko tādu, kas viņiem nekādā ziņā nebija jādara. Bet viņas raksturs rādīja, ka viņai nav taisnība. Viņas nolūki un mērķi vienkārši bija nepareizi. Un pārliecināja viņu ar saviem prātojumiem, ka jaunā, modernā gaisma, kuru viņa bija atradusi, un kura bija pretrunā ar Dieva Vārdu, bija labāks dzīves veids.

127 Un cik daudz šodien ir sievietes, un otrādi, arī vīrieši, kuri var aizvest prom no Dieva labu sievieti, vai aizvest prom no Dieva labu vīrieti, cenšoties pastāstīt viņam: “Šī reliģija, jūs, pentakostu puiši, šī reliģija,” viņi saka, “ak, tas ir tik vecmodīgi, tā taču ir atpalcība, neticiet tam.” Tu labāk kārtīgi palūdz, pirms precies ar to meiteni, mani neinteresē, cik ļoti skaista viņa ir. Tas pats attiecas arī uz vīrieti.

128 Viņa pārliecināja viņu atkāpties no Dieva gribas un piespieda viņu izdarīt to, kas viņam nebija jādara, un, izdarot to, tas izraisīja visa cilvēku dzimuma nāvi. Lūk, kāpēc Bībele aizliedz viņai mācīt vai sludināt, vai arī jebkādā veidā aiztikt Dieva Vārdu.

129 Es zinu, māsas, daudzas no jums saka: “Tas Kungs mani ir aicinājis sludināt.”

130 Es netaisos ar jums strīdēties. Bet es jums teikšu, ka Vārds saka, lai jūs to nedarāt. “Taču mācīt es sievai nepieļauju, nedz valdīt pār viru, bet viņai jāturas klusībā.”

“Nu,” jūs teiksiet, “man to lika darīt Tas Kungs.”

¹³¹ Es to it nemaz neapšaubu. Vai jūs dzirdējāt, kā tovakar es sludināju par Bileāmu? Sākumā Bileāms saņēma no Dieva tiešu un skarbu atbildi: “Nedari to.” Bet viņš turpināja muļķoties, kamēr Dievs viņam beidzot teica iet un darīt to.

¹³² Varbūt Dievs jums atļāva sludināt. Es nesaku, ka Viņš to nav darījis. Taču tas nav saskaņā ar Viņa sākotnējo Vārdu un plānu. “Jo viņai ir jābūt paklausībā, kā ir arī bauslibā teikts”. Tā ir patiesība. Tāpēc viņai to neklājas darīt.

¹³³ Un tā, vēlreiz paskatieties, kā dabiskā ligava ir garīgās ligavas prototips. Vārds saka, ka “viņa tika izveidota vīrietim, bet nevis vīrietis viņai”.

¹³⁴ Tagad es runāšu par to, kāpēc, pēc dažām minūtēm, par Kristus Ligavu, taču es cenšos parādīt jums šī jautājuma pamatus.

¹³⁵ “Sieviete tika izveidota vīrietim, bet nevis vīrietis sievietei.” Lūk, kāpēc senie likumi atļāva daudzsievlību. Paskatieties uz Dāvidu, kuram bija pieci simti sievu, un Bībele saka: “Viņš bija vīrs pēc Dieva sirdprāta.” Ar piecsimt sievām, un Salamans ar tūkstoti, taču nevienai no šīm sievietēm nevarēja būt cits vīrs.

¹³⁶ Paņemiet manu lenti par tēmu *Laulība un Šķiršanās*. Tur augšā uz kalna Tūsonā, ne pārāk sen, es biju tur augšā un lūdzos par to. Skolās tika pārtrauktas nodarbības, lai paskatītos uz to Uguns Stabu, kurš griezās ap kalnu, nolaidzdamies piltuves veidā, šurpu un turpu, augšup un lejup. Tie, kuri ir no turienes, zina to, viņi To redzēja; un Tas . . . kad Viņš man pateica Patiesību par šiem laulības un šķiršanās jautājumiem. Ja kāda daļa iet šajā virzienā, bet kāda cita *tajā* virzienā, tad kaut kur ir jābūt Patiesībai. Un pēc tiem Septiņiem Zimogiem Viņš parādīja man Patiesību par to.

¹³⁷ Tagad paskatieties, viņai varēja būt tikai viens vīrs, jo: “Sieviete ir izveidota vīrietim, un nevis vīrietis sievietei.” Visas šīs piecsimt sievietes bija tikai Dāvida sieva, un tā bija līdzība. Kad Kristus sēdes troni Tūkstošgadu valstībā, Viņa Ligava nebūs tikai viens cilvēks, bet gan desmitiem tūkstošu, šī Ligava, visi iekš Viena. Un arī Dāvidam bija daudz sievu, kā indivīdi, bet tikai visas kopā tās bija viņa sieva. Tāpat kā visu ticīgo Ķermenis ir Kristus Ligava, jo Tā ir Viņa, sieviete. Viņš bija Vīrietis. Lūk, mēs tikām izveidoti Kristum. Kristus netika izveidots mums.

¹³⁸ Tieši to mēs šodien cenšamies izdarīt mūsu mācību grāmatās, mēs cenšamies panākt, lai Vārds (kas ir Kristus) atbilstu mums, tā vietā, lai censtos panākt, lai mēs paši atbilstu Vārdam. Lūk, kur ir tā atšķirība.

¹³⁹ Kad vīrietis no kādas ģimenes izvēlas noteiktu meiteni, viņš nedrīkst paļauties uz skaistumu, jo skaistums ir mānīgs. Un skaistums, mūsdienu pasaulīgais skaistums, ir no velna.

“O-o,” es jau dzirdu kādu sakām, “ar šīm lietām, sludinātāj, esi piesardzīgāks!”

¹⁴⁰ Es saku, ka tās lietas šajā pasaulē, kuras tiek sauktas par skaistām, pilnīgi noteikti ir no velna. Es jums to pierādišu. Tad nu šīs piezīmes gaismā aicinu izpētīt svēto Dieva Vārdu, lai redzētu, vai tā ir taisnība vai nav. Un daudzas no jums, sievietes, grib būt tik skaistas! Skatieties, no kurienes tas nāk. Mēs redzam sākumā, ka sātans bija tik skaists, ka viņš pievīla eņģelus. Un viņš bija pats skaistākais no visiem eņģeļiem. Ir redzams, ka tas ir ielikts velnā. Salamana pamācībās ir teikts, Salamans teica: “Skaistums ir iznikstošs.” Tā ir. Grēks ir skaists. Protams, tā ir. Tas ir valdzinošs.

¹⁴¹ Es tagad gribu jums ko pajautāt un kaut ko jums pateikt. Es gribu, lai jūs uz pāris minūtēm pievērstu uzmanību. Mēs redzam, ka starp visām sugām pasaulē putniem, dzīvniekiem, visā dzīvnieku pasaulē, izņemot cilvēku, skaists ir tēviņš, nevis mātīte. Kāpēc tā? Paskatieties uz... Paskatieties uz briedi — liels, skaists briedis ar saviem ragiem, un neliela mātīte bez ragiem. Palūkojieties uz—uz vistu, maza raiba vistiņa un liels, skaists, spalvām izrotāts gailis. Paskatieties uz sieviešu kārtas un vīriešu kārtas putniem. Paskatieties uz meža pīļtēviņu un mātīti. Redzat? Bet nav tādas sugas pasaulē, kas ir radīta, kura varētu tā piekrāpt un tik ļoti zemu krist kā sieviete.

¹⁴² Lūk, māsa, nelec kājās un neskrien ārā. Vienkārši pagaidi, noklausies līdz beigām. Redziet? Redziet?

¹⁴³ Nav neviena cita, nevienas mātītes, izņemot sievieti, kura varētu būt netikumīga. Jūs varat nosaukt suni par “vazaņķi”, jūs varat nosaukt cūku par “sivēnmāti”, taču attiecībā uz tikumību, viņiem tās ir vairāk, nekā pusei kinozvaigžņu šeit. Šie dzīvnieki vienkārši nevar būt netikumīgi.

¹⁴⁴ Un tieši sieviete tika izmainīta, uz perverso pusi. Tā tas ir. Vai redzat, kurp viņu ved skaistums? Tieši tāpēc mēs redzam, ka sieviešu skaistums mūsdienās pieaug. Piemēram, Pērla O'Braiena, vai jūs kādreiz esat redzējuši viņas fotogrāfiju? Viņu uzskatīja par Amerikas skaistuma karalieni. Tagad nav neviena skolas meitene no jebkuras skolas, kas neatstātu viņu pēdējās rindās. Vai jūs zināt, ka tam tā ir jābūt? Vai jūs zināt, ka Bībele saka, ka tieši tā arī būs?

¹⁴⁵ Vai jūs zināt, ka pašā sākumā krišana atnāca caur sievieti? Un krišana... Tieši tāpat būs arī beigās, sievietes nāks pie varas un valdīs pār vīriešiem, un tā tālāk. Vai jūs zināt, ka to saka Raksti? Vai zināt, ka tajā dienā, kad viņa uzvelk vīriešu drēbes un apgriež matus, ka visas šīs lietas ir pretrunā Dieva Vārdam. Un vai jūs zināt, ka viņa simbolizē draudzi? Kad jūs pavērosiet, ko dara sievietes, jūs ieraudzīsiet, ko dara draudze. Tas ir tieši tā. Lūk, tas ir tikpat patiesi, cik patiesi ir Dieva Vārds.

¹⁴⁶ Nevienas sugas mātīte nevar nolaisties tik zemu kā sievietē. Un tomēr, caur to, būdama veidota . . .

¹⁴⁷ Viņa nebija daļa no oriģinālās jeb sākotnējās radības. Visas pārējās mātītes ir daļa no sākotnējās radības: putni, tēviņš un mātīte; dzīvnieki, tēviņš un mātīte. Bet attiecībā uz cilvēku, Dievs izveidoja tikai vīrieti, un Viņš paņēma no viņa. Un sievietē ir vīrieša blakusprodukts, jo sākotnēji Dievs to nebija radījis. Izpētiet Rakstus. Tas ir tieši tā. Dievs, nē, draugi, starp oriģinālajām radībām viņas nebija. Viņa tika ielikta.

¹⁴⁸ Taču, ja viņa spēs noturēties pareizā stāvoklī, tad cik gan lielāka, salīdzinot ar vīrieti, būs viņas alga. Viņa tiek pārbaudīta. Caur viņu atnāca nāvē. Viņa ir vainīga visā nāvē. Taču pēc tam Dievs pagriežās un izmantoja sievieti, lai no jauna atdotu atpakaļ Dzīvību; caur sievieti Viņš mums deva Savu Dēlu, caur paklausīgu sievieti. Bet nelādziņa sievietē—tas ir visļauņākais, kas vien var būt; nekas nevar būt vēl zemāks.

¹⁴⁹ Kains, Sātana dēls, domāja, ka Dievs pieņems skaistumu. Viņš tā domā arī šodien. Kains bija sātana dēls. “Ak, vai!” jūs sacīst. Mēs tagad neiedziļināsimies detaļās, bet vienkārši ļaujiet man jums to apskaidrot. Bibēlē ir teikts, ka viņš “bija no tā ļaunā”. Tā ka tas visu izskaidro. Labi. Un tā, viņš bija Sātana dēls. Un viņš domāja, Dievs novērtēs to, ka viņš uzcelt altāri un jauki to izrotās pielūgsmēi.

¹⁵⁰ Viņi domā, to pašu viņi domā arī šodien. Pavisam noteikti. Saka: “Mēs ceļam varenu ēku. Mums būs varenas konfesijas. Mēs uzbūvēsim vislielāko ēku, mums būs vislabāk ģērbtie cilvēki, viskulturālākā garīdzniecība.” Reizēm Dievs atrodas desmit miljonu jūdžu no tā. Tā tas ir. Un tomēr, tā ir draudze.

¹⁵¹ Tāpēc, ja Dievs respektē tikai pielūgsmi, patiesumu un upuri, tad Kains būtu tikpat taisnots kā Ābels. Taču tieši caur atklāsmi viņš saprata, ka ne jau ābolus apēda viņa vecāki.

¹⁵² Es šeit pateikšu kaut ko, kas no kalpotāja mutes varbūt izklausīsies ne visai labi, taču es vienalga to pateikšu. Es dzirdu, kā citi runā visu ko, tāpēc es . . . stāsta jociņus, es tā nedomāju. Un tomēr es pateikšu, lūk, ko: “Ja jau tas, ka viņi apēda ābolus, lika sievietēm apzināties savu kailumu, tad mums no āboliem būtu jāturas pēc iespējas tālāk.” Saprotat? Saprotat? Aha. Piedodiet man par to, bet tikai, lai izmainītu. Mēs te esam iestrēguši, runājam par sievietēm un visu pārējo. Es—es—es vēlos, lai jūs nedaudz atpūšaties pirms tā, kas vēl priekšā. Un tā, atcerieties, jūs . . . Tie nebija āboli. Mēs to zinām.

¹⁵³ Ar saviem sasniegumiem draudze šajās pēdējās dienās ir kļuvusi tāda pati, kā visi pārējie cilvēka rokām radītie sasniegumi, tā kļūst zinātniska. Viņi cenšas izveidot zinātnisku draudzi ar pievilcīgām gleznām un milzīgām torņu smailēm. Un ir ļoti slikti, ka Vasarsvētku draudzes ir uzķērušās uz šīs makšķeres. Jūs būtu labākā stāvoklī ar tamburīnu, tur uz

ielas stūra, un ar Dieva Garu jums apkārt. Taču jūs mēģināt līdzināties visiem pārējiem, jo jūs esat kļuvuši konfesionāli. Tas to visu izraisīja. Saprotat? Draudzes cenšas būt zinātniskas.

¹⁵⁴ Un, atcerieties, kad cilvēks sasniedz progresu ar zinātnes palīdzību, viņš katru dienu sevi iznīcina. Kad viņš izgudroja šaujampulveri, paskatieties, ko tas nodarīja. Kad cilvēks izgudroja automobili, izrādījās, ka tas nogalina vēl vairāk nekā šaujampulveris. Tagad viņam jau ir ūdeņraža bumba. Interesanti, ko viņš ar to darīs? Pareizi.

¹⁵⁵ Tāpat arī draudze, kad viņa mēģina kaut ko sasniegt ar zinātnes palīdzību, ar cilvēciskām shēmām, tas aizved tevi vēl tālāk no Dieva un ved nāvē vēl straujāk, nekā tas bija sākumā. Tā ir. Neizvēlies savu draudzi tāpat, kā tu izvēlēties savu sievu. Redzat? Tas, ko viņai izdarīja zinātne, ir vienkārši brinums, bet savu draudzi tu labāk turi no tā pa gabalu; viņš ir uztaisījis kosmētiku, pūderi un tās visas pārējās lietas. Izvēlies Viņa Vārda raksturu.

¹⁵⁶ Tagad salīdzināsim šodienas dabisko ligavu ar mūsdienu tā saucamo draudzi-ligavu. Salīdzināsim sievieti, kas šodien gatavojas iziet pie vira.

¹⁵⁷ Tikai paskatieties, ko viņas labā ir paveikusi zinātne. Viņa iznāk, pirmkārt, ar apgrieztiem matiem, ar vienu no tām Žaklīnas Kenedijas frizūrām, redziet, vai ar kaut ko tamlīdzīgu. Bet vai jūs zināt, ko saka Bībele? Bībele patiesībā dod vīrietim tiesības, ja viņš to vēlas, šķirties no viņas, ja viņa dara šādas lietas. "Sieviete, kas apgriež savus matus, ir negodā kritusi sieviete." Tā saka Bībele. Tā ir. Vai tad jūs to nezinājāt? Hm? Ak, jā! Kalifornijā es esmu pārāk daudz sludinājis, lai jūs to nezinātu. Tā ir. Ak, jā! Kāds man no tā labums? Viņas to vienalga dara. Nevari paņemt sivēnu un izmainīt viņa vārdu, pataisīt viņu par jēru. Ievērojiet.

¹⁵⁸ Jūs mani pēc tam neieredzēsiet, taču jūs uzzināsiet Patiesību. Redzat?

¹⁵⁹ Paskatieties. Salīdzināsim. Lūk, viņa iznāk ar pamatīgu krāsas kārtu, tāda, kāda viņa patiesībā nemaz nav, moderna ligava. Nomazgā viņai seju, un viņš varbūt no viņas aizbēgs. Varbūt pārbiedēs līdz nāvei, ja viņai notīrīs visas tās lietas. Un tāda pati ir arī draudze ar lielu krāsainu fasādi, pilnīgs teoloģiskais Max Factor. Aha. Tām abām ir nedabīgi skaista seja, cilvēka, nevis Dieva radīts skaistums. Gan vienai, gan otrai trūkst rakstura.

¹⁶⁰ Paskatieties, tieši kā Sātans, pietiekami, lai pieviltu, salīdziniet tagad mūsdienu ligavu ar viņu: valkā šortus, valkā bikses, apgriež matus, nēsā tādu apģērbu, lai izskatītos pēc vīrieša, un klausu mācītāju, kurš viņai pateica, ka ar to viss ir kārtībā. Viņš ir krāpnieks. Viņš dabūs ciest par to aizkapa

valstībā. Pareizi. Dara to, lai pieviltu, lai viņa būtu tas, kas viņa nav.

¹⁶¹ Tieši tāpat dara arī draudze, viņi iegūst augstas izglītības pakāpes, teoloģijas doktorus, filozofijas doktorus, teoloģijas licences. Tad viņi var pateikt: “Mūsu mācītājs ir *tas, tas un vēl šitas,*” varbūt zina par Dievu ne vairāk, kā hotentots zina par Ēģiptes naktīm. Tā ir patiesība. Pareizi. Kaut kāda semināra teoloģiskā pieredze, bet par Dievu zina ne vairāk kā neko.

¹⁶² Mūsdienīgā draudze un viņas teoloģiskā kosmētika, hm, visām viņu sievietēm ir noskūts viņu gods, pateicoties kādam Rikijam un mācītājam, kurš tur viņiem ir, kā tādai Jezebelei, ja tāda vispār ir bijusi. Mati zēngalviņā, šorti, kosmētika un viss nostrādāts teoloģiskā gaumē, lūk kāda šobrīd ir draudzes stāja. Pareizi. Bet viņas garīgais raksturs ir tālu no tā, kurš rada mājīgumu, kuru paņemt nāk Jēzus Kristus.

¹⁶³ Ja kāds kristietis apprecētos ar tādu sievieti, tas norādītu, ka viņš ir atkritis no žēlastības. Viņa izpratne par Dievu un viņa izpratne par ģimenes pavardu, kādam jābūt ģimenes pavardam, ir ļoti tālu no patiesā, kad viņš izvēlas tādu sievieti. Nē, draugi. Viņa noteikti neatbilstu kristieša gaumei. Viņas garīgais raksturs ir pilnīgi sabojāts, miris konfesionālajā skaistumā un pasaules iekārēs.

¹⁶⁴ Tieši šādā stāvoklī šodien atrodas draudze, savu Vārda doto raksturu viņa ir pārdevusi sātānam, preti saņemot cilvēka radītu zinātnisku reliģiju. Kad viņai kā Dieva draudzei bija tiesības stāvēt ar Dieva Vārdu, un Svētais Gars darbotos viņu vidū, saliedējot Ķermenī ar Vārdu un Dieva mīlestību. Tā vietā viņa kā Ēsavs ir pārdevusi savu pirmdzimtību un pieņēmusi konfesiju, kura viņai atļauj darīt visu, ko vien viņa grib, pareizi, vienkārši, lai kļūtu populāra, tieši tāpat, kā izdarīja viņas māte Nikejā, Romā. Dieva Vārds!

¹⁶⁵ Ak, tas ir ienācis mūsu Vasarsvētku draudžu vidē! Ļoti žēl, taču tā tas ir.

¹⁶⁶ Ievērojiet, tikai mirklīti, apskatīsim katoļu mūķeni. Šī sieviete, lai kļūtu par mūķeni, pilnībā nodod sevi šai baznīcai. Viņa ir (viņas dvēsele, miesa un gars) šīs baznīcas īpašums. Viņai nav savu uzskatu. Viņai to nevar būt, kad viņa nodod to pēdējo zvērestu, vairs nav savu uzskatu, nav savu vēlmju. Redziet, kā sātans šeit uztaisa savus viltojumus, kuri ir līdzīgi istajam.

¹⁶⁷ Īstā Kristus Draudze, Ligava, ir tik ļoti nodevusies Viņam un Viņa apsoliņuma Vārdam, līdz tas pats saprāts, kas ir Kristū, ir tevi. Kāda atšķirība!

¹⁶⁸ Un šodien mēs redzam, ka modernā draudze, mūsdienu pasaulīgā draudze, ka mūsdienu pasaulīgā draudze un tāpat arī šī garīgā Draudze, abas ir stāvoklī, lai dzemdētu dēlus.

169 Vienas no šim dzemdībām, konfesjonālās dzemdības, vienā no...no šim...dienām notiks Pasaules Draudžu Padomē, un pasaulei caur konfesiju tiks dzemdēts antikrists. Tā ir neapšaubāma Patiesība. Es varbūt nenodzīvošu tik ilgi, lai to redzētu. Es domāju, ka nodzīvošu. Taču jūs, jaunie cilvēki, atcerieties, ka dzirdējāt, kā kalpotājs to sacīja. Tā tas galu galā notiks. Un tā ir Zvēra Zīme, kad tā izveido to Pasaules Draudžu Padomi. Un viņa piedzemdēs savu dēlu, antikristu.

170 Tā otrā draudze ir stāvokli no Dieva Vārda un dzemdēs Ķermeni, pilnīgo Jēzus Kristus Miesu, kas ir Līgava. Kristus Ķermenis vēl nav gatavs. Cik daudzi no jums to zina? Virietis un sieviete ir viens. Un Kristus ir viens Ķermenis, Vārds. Līgavai būs jābūt šī Ķermeņa pārējai daļai. Un tie abi kopā atkal izveidos vienu Ķermeni. Kā no iesākumā bija Ādams: virietis un viņa sieva ir viens. Lūk, Viņa, patiesā Līgava, ir tik ļoti nodevusies Viņam, ka Viņa nelieto pati Savu prātu. Viņa prāts, protams, ir Viņa griba, un Viņa griba ir Viņa Vārds.

171 Tagad paskatieties uz tā saucamo līgavu, kuru ir izraudzījis cilvēks, un salīdziniet Garīgo ar dabisko mūsu dienās, moderna Jezabele, sava Ahaba savaldzināta, Max Faktor skaistulītes un viss pārējais. Paskatieties uz draudzi, tā pati lieta, nekas cits kā prostitūta attiecībā pret dzīvā Dieva Vārdu; lielas konfesijas, lielas ēkas, liela nauda, lielas algas, viss pārdots. Cilvēks stāv aiz katedras un apstiprina, ka ar to viss ir kārtībā, un atļauj viņiem turpināt tādā pašā garā. Vienkārši maldi, tas arī viss. Patiesi, aklais Lāodikejas Draudzes Periods, ir noticis tieši tā, kā ir teikts Bībelē. "Saka: 'Es esmu bagāta. Es sēžu kā ķēniņiene. Man nekā netrūkst.' Bet tu nezini, ka esi nabaga, nožēlojama, niecība, akla un kaila: 'Un nezini to.' Ja tas nav TĀ SAKA TAS KUNGS, Atklāsmes grāmatas trešā nodaļa, tad es to nekad neesmu lasījis. Lūk, kas viņa ir, un nezina to! Aizdomājieties par to.

172 Ja kādam virietim vai sievietei uz ielas, kuri būtu pilnīgi kaili, tu pateiktu, ka viņi ir kaili, bet viņi sacītu: "Nebāz savu degunu, kur nevajag," viņiem taču būtu kaut kāda garīga problēma. Kaut kas nebūtu kārtībā ar viņu veselo saprātu.

173 Un, kad tu vari izlasīt Dieva Vārdu un kā tiem cilvēkiem būtu jādara, un šī Svētā Gara kristība, kura mums ir šodien, bet cilvēki, ak, viņi skatās uz tevi, it kā tu būtu traks. Tu saki viņiem: "Jums ir..." Viņiem ir jāpiedzimst no augšienes. Viņiem ir jātic Bībelei.

174 Viņi sacīs: "Tā taču ir ebreju pasaka no senajiem laikiem. Mūsu draudzei ir istais ceļš." Nelaimīga, nožēlojama, kaila un akla, un pat nezina to. Kas par... Un Bībele saka, ka viņi nonāks šādā stāvoklī.

Kā gan patiess pravietis varētu to nepamanīt? Es nezinu.

175 Tas ienāk visās mūsu draudzēs, it visur. Vienkārši pavērojiet to, saprotiet, tāda ir mūsdienu tendence. Tā ir senā netikle un

viņas meitas no Atklāsmes grāmatas septiņpadsmitās nodaļas, kas dod aklajiem, nabagiem un nožēlojamajiem cilvēkiem savu teoloģisko mācību, kura ir pretrunā Dieva Vārdam. “Un viņā atradās vergu, viriešu un sieviešu dvēseles no—no visurienes.” Tā vietā, lai pievilktu cilvēkus. . .

¹⁷⁶ Kristus apstiprina Savu Vārdu, un tas pievelk cilvēkus. Viņš nepievelk cilvēkus no draudzēm, kurus valdzina lielas konfesijas un lieli darbi, un svarīgas un nozīmīgas nodarbes, un smalkas lietas. Bet Kristus Līgavu pievelk Dieva Vārds.

¹⁷⁷ Tagad paskatieties. Ir interesanti pavērot, kā draudze cenšas pievērst cilvēku uzmanību ar skaistām drēbēm un krāšņi apģērbtiem koriem, un apcirtām sievietēm, un izkrāsotām sejām. Un viņi domā. . . Un dzied kā eņģeļi. Melo kā pats velns, visu nakti skraida pa dejām, un pat neaizdomājas. Un tā viņi domā, ka: “Ar to viss ir kārtībā. Tas ir brīnišķīgi.” Taču, redziet, tas ir viltojums. Tas nav Dieva Vārds.

¹⁷⁸ Laikā, kad patiesā Līgava piesaista Dieva uzmanību, ievērodama Viņa Vārdu. Tagad paskatieties. Tagad pievērsisim uzmanību Kristum.

¹⁷⁹ Tu teiksi: “Nu, pagaidi mirklīti, kā ir ar to skaistumu, par kuru tu runā?”

¹⁸⁰ Jesajas grāmatā 53:2 Bibeles saka, ka tad, kad Jēzus atnāca, “Viņā nebija nekāda skaistuma, lai mēs to ar labpatīku uzlūkotu.” Tā ir? Tajā nav skaistuma. Ja Viņš būtu atnācis pasaulīgā skaistumā, kā šodien Sātans, tad cilvēki skraidītu Viņam apkārt, un pieņemtu Viņu tāpat, kā viņi šodien pieņem draudzi. Viņi ticētu Viņam un pieņemtu Viņu, kā šodien pieņem Sātānu. Protams, ka viņi pieņemtu. Bet Viņš neatnāca tādā skaistumā, jo Viņš vienmēr atnāk rakstura skaistumā. Kristus nebija skaists, liels, stiprs, labi noaudzis Virietis. Dievs izvēlas citādākus.

¹⁸¹ Es atceros, kā praviets reiz gāja, lai—lai izvēlētos ķēniņu, lai paņemtu ķēniņu no Isaja dēliem, lai tas ieņemtu cita ķēniņa, Saula, vietu. Un tā, Isajs izveda savu talto, lielo, jauko dēlu. Viņš teica: “Viņam kronis būs tieši laikā.”

¹⁸² Un praviets jau gatavojās izliet uz viņa eļļu. Bet viņš pateica: “Dievs viņu ir noraidījis.” Un Viņš noraidīja viņus visus, kamēr viņš nepienāca pie sakumpuša, nosarkuša zēna, šauriem plecīniem. Un viņš izlēja savu eļļu uz viņa, un viņš teica: “Dievs ir izvēlējis viņu.” Redziet? Mēs izvēlamies ar acīm. Bet Dievs izvēlas pēc rakstura.

¹⁸³ Raksturs, nekad nav bijis tāda rakstura kā Jēzum Kristum. Tas dzīvo tevī un dara redzamu Viņu. Mēs redzam, ka tā ir patiesība. Viņa Līgavu nepiesaista Viņa pasaulīgais skaistums. Tas ir Viņa raksturs, Jēzus meklē Draudzes raksturu; ne jau lielas ēkas, lielas konfesijas, lielu draudzes locekļu skaitu. Viņš apsolijs atnākt, kur sanāks kopā divi vai trīs. Patiešām. Lūk,

uz kā balstās patiesi ticīgā cerības, uz Dieva Vārda, kas ir apstiprināts Patiesībā, kas tas ir. Viņš izvēlas pēc Sava Vārda, ne jau kādu grupu, kas mil pasaulīgo. Viņi to neieredz.

¹⁸⁴ Nav brinums, ka viņa ir šķirusies no Viņa, jo viņa ir palaidusi garām Viņa atklāsmi, un viņai tās nav. Viņam šī pasaulīgā draudze neinteresē, tas, kā viņa uzvedas un rikojas, un cik daudz viņai ir šo pasaulīgo lietu.

¹⁸⁵ Viņš meklē draudzes raksturu, un tas ir Kristus raksturs. Lūk, vienu mirklīti. Tas ir tas. Viņš izvēlas Līgavu, lai viņa atspoguļotu Viņa raksturu, un šī iemesla dēļ mūsdienu draudzes pavisam noteikti nespēj ieraudzīt Viņa—Viņa programmu šim laikam, jo viņas noliedz, ka *Tā* ir Patiesība. Kā gan tas ir iespējams? Lūk, Viņš gaida to dienu, kad būs gatava šī Līgava, Vēstule ebrejiem 13:8, tieši tāda pati, kāds Tas bija, kāds bija Viņš. Tai ir jābūt Viņa paša miesai, Viņa paša kauliem, Viņa paša Garam, visam tam pašam, pilnīgi precīzi izveidotam, un tad šie divi kļūst viens. Kamēr draudze tāda nekļūs, viņi nav viens. Viņa raksturam, Vārdam šim laika periodam, tam noteikti ir jābūt izveidotam. Viņai ir jābūt izveidotai tādai pašai, kāds ir Viņš.

¹⁸⁶ Tagad, nobeigumā, es gribu pateikt, kāpēc es to visu saciju, un tad es—es beigšu. Reiz nakti, ap trijiem no rīta, es tiku pamodināts.

¹⁸⁷ Es lūdzu, lai jūs visi man atbildat uz, lūk, ko. Vai es jums kādreiz tā Kunga Vārdā esmu sacījis kaut ko, kas nav bijusi taisnība? Tas vienmēr ir bijis pareizi. Patiešām, Dievs zina, ka tā ir taisnība. Nav nevienas reizes, nekur pasaulē, no visām tām tūkstošiem lietām, kas tika pateiktas, ka Viņš nepiepildītu kaut vienu Vārdu. Tas vienmēr precīzi piepildījās.

¹⁸⁸ Pat tad, kad es reiz biju Fīniksā, toreiz, apmēram pirms kāda gada, un runāju jums šo svētrunu par—par *Cik ir laiks, kungi?* Un es jums teicu: “Tur gaidīs septiņi eņģeļi,” un notiks šo Zimogu atvēršana, visu pārējo. Un žurnāls *Life* publicēja rakstu par to, par šo milzu Liesmu, kas pacēlās gaisā, 30 jūdžu augstumā, 27 jūdžu platumā. Viņi teica, ka nespēj saprast, kas tas bija; līdz pat šim brīdim to nezina. Un cilvēki, kuri šovakar atrodas šajā ēkā, stāvēja tur ar mani, kad tas notika tieši tā, kā Tas bija pateikts. Viņš izstāstīja man lietas, kam bija jānotiek, un tieši tā arī notika. Kā atvērās katrs no šiem Zimogiem un atklāja noslēpumus, kuri bija apslēpti visos šajos reformatoru laikos un tā tālāk, pilnīgi precīzi.

¹⁸⁹ Kā es stāvēju pakalna virsotnē, trīs vai četri no šiem vīriem šobrīd atrodas šeit, jā, pat vairāk. Es kāpu nelielā pakalnā, Svētais Gars sacīja: “Pacel šo akmeni.” Mēs bijām medībās. Viņš sacīja: “Uzmet to gaisā un saki: ‘TĀ SAKA TAS KUNGS.’” Es tā izdariju. No turienes lejup nonāca tāda kā neliela vēja piltuve. Es teicu: “Divdesmit četrus stundu laikā tu redzēsi Dieva roku.” Šie vīri šobrīd atrodas šeit.

¹⁹⁰ Nākamajā dienā, apmēram pulksten desmitos, tur stāvēdams es sacīju: “Sagatavojieties. Palieniet tur zem mašīnas,” veterānam. Es teicu: “Kaut kam ir jānotiek.” Bija skaidras debesis, mēs bijām lielā kanjonā. Lūk, šādi atsizdamies pret kanjona sienām, gaudojot, cik skaļi vien iespējams, no Debesīm nonāca Uguns virpulis. Es—es stāvēju tieši Tam apakšā. Es noņēmu savu cepuri, pacēlu galvu. Tas pārgāja man pāri kādas trīs vai četras pēdas virs manis un izraka tajā sienā, lūk, šādu tranšeju, un uzsprāga. Un atkal uzlaidās augšup, un no jauna sāka riņķot apkārt, un trīs reizes nonāca lejup, tas pat bija nopļāvis meskītu krūmu galotnes kādu simts metru rādiusā. Vai dzirdat, kā tie puīši saka “Āmen”? Viņi bija tur, kad tas notika, saprotiet, un izraisīja trīs sprādzienus.

¹⁹¹ Kad viņi izlida no mašīnu apakšas un citām vietām un pienāca pie manis, sacīja: “Ja tas būtu trāpijis tev, tad pat slapjas vietas pāri nepaliktu.”

¹⁹² Es sacīju: “Tas bija—tas bija Viņš. Viņš runāja ar mani.” Dievs runā caur viesuli. Redzat? Un tur bija tas pats Uguns Stabs, kuru jūs redziet fotogrāfijās, kuras stāv, lūk, tur.

Un, kad tas bija pacēlies augšup, viņi jautāja: “Kas tas ir?”

Es teicu: “Dieva sods nāk uz Rietumu Piekraсти.”

¹⁹³ Nākamajā dienā gandrīz vai nogrima Aļaska. Redziet? Tas trāpīja tur vienu reizi, pirmais sitiens.

¹⁹⁴ Kādam kaut kas ir jāizdara, lai attēlotu to simbolos. piemēram, viens vīrs iebēra bļodā sāli, iemeta to ūdeni un sacīja: “TĀ SAKA TAS KUNGS, lai ūdens kļūst salds.” Un vēl, Jēzus pasmēla ūdeni un ielēja to krūkā un—un tad pārvērtā to vinā.

¹⁹⁵ Tev kaut ko vajag, lai parādītu to simbolā. Tieši tas arī bija tas, kas pacēlās gaisā un nolaidās. Tas iesāka šo nelielo virpuli. Divdesmit četru stundu laikā, Tas tā satricināja šo kalnu, ka tam nogruva klinšu smailes.

¹⁹⁶ Kalpotājs misters Blērs atrodas šeit, es šobrīd skatos uz viņu, viņš bija tur, un viņš paņēma dažus tos gabaliņus, un tā tālāk. Šeit ir Terijs Sotmans, un pārējie stāv kaut kur šeit, un Bilijs Pols. Un brāļi, šeit sēž daudzi no tiem pārējiem, kas bija tur un redzēja, kā tas notika, kad Tas plosījās.

¹⁹⁷ Tas nav izdomājums. Tā ir Patiesība. Tas nebija Bībeles dienās. Tas notika tagad. Saprotat? Tas pats Dievs, kurš vienmēr man ir rādījis šīs lietas, un tās vienmēr ir piepildījušās, pilnīgi precīzi. Ne reizi tas nav bijis nepareizi. Es tagad lielos ar Viņu.

¹⁹⁸ Pirms vairākām nedēļām es atrados vizijā. Un es stāvēju kādā augstā vietā, un es gatavojos skatīties Draudzes priekšskatījuma parādi. Un es ievēroju, ka nāk... Es stāvēju tā kā vairāk, lūk, *šādi*, ar seju uz rietumiem. Un no šīs puses nāca piemilīgu sieviešu grupa, viņām bija ļoti jaukas drēbes, gari mati, skaisti sasprausti mugurpusē, piedurknes, akurāti

svārki. Un viņas gāja marša melodijā, tādā kā “Kristus kareivji, uz priekšu maršējiet, Jēzus krustu ciņā, lai priekšā tur ikviens”. Un, kad viņas pagāja garām, es stāvēju, un tur bija Kāds, kāds Gars, Dievs, un sacīja: “Tā ir Ligava.” Un es skatījos, un mana sirds bija laimes pilna. Un Viņa apgāja apkārt, lūk, *šadi*, un aizgāja kaut kur man aiz muguras.

¹⁹⁹ Pēc kāda laiciņa, kad viņa no jauna nāca, lūk, no *šejiēnes*, Tas sacīja: “Tagad parādē iznāks mūsdienu draudze.” Un, lūk, uznāca Āzijas draudze. Es vēl nekad nebiju redzējis tik izvirtušu baru.

²⁰⁰ Lūk, iznāca arī citas draudzes no dažādām tautām. Viņas izskatījās šausmīgi.

²⁰¹ Un es—es to saku, jo mans pienākums Dieva priekšā ir teikt patiesību. Un, kad Viņš pateica: “Tagad skatē iznāk Amerikas draudze parādīt sevi,” ja es arī esmu redzējis dēmonu baru, tad tie bija viņi. Šīs sievietes bija pilnīgi kailas, viņām bija kaut kāda pelēka lietiņa, tādā kā ziloņa ādas krāsā. un viņas to turēja sev priekšā, un augšējā daļa viņām vispār nebija aizsegta. Un viņas gorījās kaut kā tā, kā šis—šis dejas, ko šeit dejo šie jaunieši, tas tvists un pārējās tās lietas, un skanēja tāda mūzika. Un, kad es ieraudzīju, kā uznāk Mis ASV, es gandrīz zaudēju samaņu.

²⁰² Redziet, tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Ja jūs ticat, ka es esmu Viņa kalps, tad noticiet man tagad. Es ne par ko pasaulē nebūtu to sacījis. Nepietiktu ar visas pasaules naudu, lai piespiestu mani to pateikt, ja tā nebūtu patiesība.

²⁰³ Un, kad viņa pagāja garām, tas bija visvulgārākais, ko vien es esmu redzējis. Es nodomāju: “Aka, Dievs, cik daudz ir strādājuši kalpotāji un brāļi, lai varētu sagādāt Tev Ligavu, un tas ir labākais, ko mēs esam varējuši paveikt.” Viņa grozījās, turēdama *to* sev priekšā, kā vienu no šim havajiešu deju svārkiem, turēdama to priekšā saviem orgāniem, lejasdaļā, lūk, *šadi*, dekodama un griezdamās, kā šie jaunieši savos . . . savos vulgārajos šovos, kas viņiem tur ir, grozīdamās. Tā bija Mis Amerikas Kristietība.

²⁰⁴ Un palīdziet man, lai Dievs man palīdz, lūk, kā tas izskatās Viņa acīs. Es—es tikai. . . Es sāku. . . Es gandrīz vai noģibu. Es domāju: “Visa šī ceņšanās un sludināšana, un pārliecināšana?” Viņām visām mati bija apgriezti zengalviņā, un viņas tā arī turpināja grozīties, turot *to* sev priekšā. Viņas apgāja apkārt vietai, kur stāvēju es ar šo pārdabisko Būtni. Es Viņu nevarēju redzēt. Es dzirdēju, kā Viņš ar mani runā; Viņš bija man visapkārt. Bet, kad viņas pagriezās, lūk, *šajā* virzienā šurp, viņas turēja *to*. Un tikai grozījās un smējās, un turpināja tā uzvesties, turēdamas sev priekšā *to*.

²⁰⁵ Un tā, es tur stāvēju Viņa Klātbūtnē, Viņa kalps. “Vai no visa, ko esmu centies panākt, šis ir labākais, ko es varēju izdarīt?” Es domāju: “Dievs, kāds no visa tā ir labums? Kāds no tā labums?”

No visas raudāšanas, lūgšanām un pierunāšanas, un varenajām zimēm un brīnumiem, kurus Tu rādīji. Un kā es tur stāvēju, un pēc tam, kad biju viņiem sludinājis, gāju mājās un raudāju, un kāds no tā visa bija labums? Un pēc tam man būs jāved Tavā priekšā kaut kas tamlīdzīgs, lai tā būtu Ligava?”

²⁰⁶ Un, kad es tur skatīdamies stāvēju, viņa pagāja man garām. Vai jūs varat iedomāties, no mugurpuses viņa bija pilnīgi kaila, turēja sev priekšā *to*, šitā kratīdamās tajā tvistā, uz visām pusēm mētādama savas rokas un kājas. Ak, cik vulgāri viņa uzvedās, kā viņa tur gāja, un viņas ķermenis tā viscaur kratījās. Tagad es. . .

²⁰⁷ Jūs teiksiet: “Ko tas nozīmē, brāli Branham?” Es nezinu. Es vienkārši stāstu jums to, ko es redzēju.

²⁰⁸ Un, kad viņa šādi nogāja garām, es paskatījos uz viņu. Ak, man tik tiešām sāka ļodzīties kājas. Un es aizgriezjos. Es nodomāju: “Dievs, es esmu nosodīts. Nav nekādas vajadzības censties. Es tikpat labi varu tam visam mest mieru.”

²⁰⁹ Karla Viljamsa kundze, ja jūs sēžat šeit, tas sapnis, par kuru jūs man nesen stāstījāt, kuru jūs kādu nakti sapņojāt, kas jūs satrauca, lūk, te nu tas ir. Stūre ir izņemta no manām rokām.

²¹⁰ Tad es vienkārši nodomāju: “Es varu to aizmirst.” Ar mani bija cauri.

²¹¹ Tad pēkšņi es izdzirdēju, kā tas atkal atsākas. Un, ejot no šīs puses, nāca tā pati Ligava, kura bija aizgājusi, lūk, uz šo pusi. Atkal nāca šīs lēdijas, un ikviena no viņām bija apģērbta savā nacionālajā tērpā, atkarībā no savas izcelsmes vietas, piemēram, Šveice, Vācija un tā tālāk, visām bija tāds apģērbs, visām bija gari mati, visām bija tāda veida apģērbs kā pirmajām. Un te nu viņas tuvojās, soļojot. “Uz priekšu, Kristus kareivji, maršējiet kā karā.” Un, kad viņas pagāja garām parādes skates vietai, kur stāvējām mēs, pēkšņi visas reizē palūkojās uz to pusi. Un pēc tam viņas pagriezās atpakaļ un turpināja maršēt.

²¹² Un tajā brīdī, kad viņas sāka iet augšup tieši debesis, tās otras pienāca pie nogāzes malas un devās lejup, lūk, *šādi*.

²¹³ Bet šis sāka soļot taisni uz debesīm. Un, kad soļoja, es ievēroju pāris meitenes aizmugurē, izskatījās, ka viņas ir no kaut kādām ārzemēm, piemēram, Šveices vai Zviedrijas, vai citurienes. Viņas sāka skatīties apkārt un. . . Es teicu: “Nedariet to! Nezaudējiet soli!” Un, kad es tā iekliedzos, tad es izgāju no vīzijas un stāvēju tur ar, lūk, *šādi* izstieptu roku. Es nodomāju: “Nu. . .”

²¹⁴ Lūk, kāpēc es šovakar to visu pateicu. Es gribu jums uzdot jautājumu. Vai nav jau vēlāks, nekā mēs domājam? Vai Viņa nevarētu būt jau aicināta, izraudzīta un apzīmogota? Ziniet, neviena lieka cilvēka tur nebūs. Vai tas ir iespējams? O, jā. O, jā.

215 Atcerieties, ko es reiz teicu tajās brokastīs. Aupaugļošanās brīdī, tēviņa un mārites vairošanās brīdī, izdalās miljons digļu, izdalās miljons olšūnu. Bet tikai viens no viņiem izdzīvo, kaut arī viņi visi ir vienādi: viens no miljona. Tie visi ir viena veida digļi un olšūnas. Viens no viņiem izdzīvo, pārējie nomirst.

216 Neviens nevar pateikt, kura ir tā nobriedusi olšūna un, ak, kāpēc tieši tā. Tas ir jāizlemj Dievam, vai tas būs zēns vai meitene, vai gaišiem, vai brūniem matiem, lai arī kāds viņš nebūtu. To izlemj Dievs. Nevis tas, kurš pirmais sasniedz mērķi, bet pirmais, kuru ir izvēlējis Dievs. Viens varbūt atnāks *šurp*, un viens. . . Ja jūs esat vērojuši, mēģenē, kā viņi pulcējas kopā. Es to esmu redzējis. Tas ir jāizlemj Dievam. Ikviens, viņi visi ir pilnīgi vienādi, taču tas notiek caur izredzētību. Dabiskā piedzimšana notiek caur izredzētību. Dievs izvēlas vienu no miljona.

217 Kad Israēls izgāja no Ēģiptes, ejot uz apsolīto zemi, tur bija apmēram divi miljoni cilvēku. Ikviens no viņiem bija zem tā paša upura jēra, jo citādi viņi nebūtu izdzīvojuši. Ikviens no viņiem klausīja Mozu, pravieti. Ikviens no viņiem bija kristīts ar viņu Sarkanajā jūrā. Viņi visi dejoja, sievas ar Mirjamu, šurpu turpu gar (kur) piekrasti, kad Dievs bija iznīcinājis ienaidnieku. Visi viņi stāvēja ar Mozu, un viņi dzirdēja, kā viņš dziedāja Garā. Ikviens no viņiem tuksnesī ēda mannu, kura krita no Debesīm. Jauna manna, katru nakti, kura simbolizē Vēstījumu, to bija ēdis ikviens no viņiem. Taču no šiem diviem miljoniem, cik daudziem tas izdevās? Diviem. Viens no miljona.

218 Šobrīd pasaulē ir apmēram pieci simti miljonu kristiešu, ieskaitot katoļus un visus pārējos. Piecsimt miljonu tā saucamo ticīgo pa visu pasauli. Ja šodien notiktu Aizraušana, tas nozīmētu. . . ja skaita vienu no miljona. Es nesaku, ka tas tā ir. Bet, ja tā būtu, tad nākamajās divdesmit četrās stundās pazustu pieci simti cilvēku. Tu nekad par to pat nedzirdētu. Jebkurā gadījumā, pazudušo būs tikai tik daudz, ka to pat neņems vērā.

219 Tad var būt tā, draugi, ar mums var notikt tāpat, kā notika, kad atnāca Jānis Kristītājs. Pat mācekļi sacīja: “Kāpēc Rakstos ir teikts, kāpēc apustuļi jeb pravieši saka, kāpēc ir teikts, ka vispirms ir jāatnāk Elijam, lai visu atjaunotu?”

220 Viņš atbildeja: “Es jums saku, ka Elija jau bija atnācis, bet jūs to nezinājāt.”

221 Kādā jaukā dienā mēs varētu būt atstāti šeit: “Bet kā tad ar Aizraušanu pirms lielo bēdu laika sākuma?”

“Tā jau notika, bet jūs to nezinājāt.”

222 Viss Ķermenis ir aizzimogots, atlicis tikai iet kopsoli ar To. Es nesaku, ka tā ir. Es ceru, ka nav. Bet, draugs, kad tas. . .

223 Ja šovakar mēs mūsu sirdis jūtam, ka mums ir jāsakārto savas dzīves un tās lietas, ko mēs esam izdarijuši, atļaujiet man kā jūsu brālim kalpotājam dot jums padomu. Es to vēl nekad

neesmu teicis no kanceles. Šodien es pateicu par *To* vairāk, nekā es jebkad kādā citā laikā esmu kaut ko publiski pateicis par jebkādu citu lietu, jo šajās sapulcēs man bija liela brīvība. Ja jūs ticat, ka es esmu Dieva pravielis, jūs klausīsiet tam, ko es teicu. Ja tu jūti, ka tava sirds klusiņām atsaucas, tad ej pie Dieva tieši tagad. Dari to.

²²⁴ Apstājies uz mirklīti, cilvēk. Palūkojies uz savām—savām ticības mācībām, kurām tu kalpo. Ieskaties savā draudzē. Vai tiešām tas precīzi saskan ar Dieva Vārdu? Vai tu atbilsti visām prasībām? Tu teiksi: “Es esmu labs cilvēks.” Tāds bija arī Nikodēms, tādi bija arī visi pārējie. Viņi—viņi bija jauki. Redzat? Tam ar *To* nav nekāda sakara.

²²⁵ Un, sievietes, es vēlos, lai jūs paskatīties spoguli, un paskatīties, ko Dievs prasa no sievietes. Un skatīties Dieva spoguli, ne jau savas draudzes spoguli, bet Dieva spoguli; un paskaties, vai savā dzīvē tu varētu kvalificēties kā Jēzus Kristus Garīgā Ligava.

²²⁶ Kalpotāji, aizdomājieties par to arī jūs. Vai tu apej asos stūrus *šeit*, lai neaizskartu kāda jūtas? Vai tu darītu *to*, ja nebūtu . . . ja tevi izmestu no draudzes? Ja tāds ir tavs stāvoklis, manu dārgo brāli, tad atļauj man tevi bridināt Jēzus Kristus Vārdā, bēdz no tā tūliņ pat.

²²⁷ Un, kundze, ja tu neatbilsti kristietes prasībām, ne jau kā formāla kristiete, bet savā sirdi, un vai tava dzīve atbilst tām prasībām, kuras ir izvirzītas šajā Dieva laulības apliecībā, *šeit*, kur ir teikts, ka tev jābūt . . .

²²⁸ Un, draudzes locekli, ja tava draudze nav tāda, kas atbilst Dieva Vārdā izvirzītajām prasībām, izej ārā no tās un ieej Kristū.

²²⁹ Tas ir nopietns bridinājums. Mēs nezinām, kurā laikā, un arī jūs nezināt, kad pienāks tā stunda, kad šī pilsēta gulēs šī okeāna dzīlēs.

²³⁰ “Ak, Kapernauma,” teica Jēzus, “kas līdz debesīm esi sevi paaugstinājusi, tu tiksī nogāzta līdz ellei. Jo, ja Sodomā un Gomorā būtu darīti tādi vareni darbi, kādi notika tevi, tad tās stāvētu vēl šodien.” Bet Sodomā un Gomorā guļ Nāves jūras dibenā. Un arī Kapernauma ir jūras dzīlēs.

²³¹ Tu, pilsēta, kura saucies par Eņģeļu pilsētu, tu esi paaugstinājies līdz debesīm, un izplati visādas netīras, neķītras modes un lietas, ka šurp brauc pat citas valstis, lai paņemtu un sūtītu tālāk šīs mūsu izvīrtības, ar savām brīnīšķīgajām baznīcām un torņu smailēm, un pārējo, kā tu to dari. Atceries, reiz tu gulēsi šīs jūras dibenā, zem tevis jau ir milzīgs tukšums. Tieši zem tevis atrodas Dieva dusmu izvirdums. Cik ilgi Viņš vēl noturēs šo smilšu aizsprostu, kas atrodas virs tā? Tad šis okeāns, jūdži dziļš, aizies līdz pat līdz Solton-Si ezeram.

Būs ļaunāk nekā Pompejas pēdējā dienā. Nožēlo savus grēkus, Losandželosa.

²³² Ari jūs, visi pārējie, nožēlojiet grēkus un vērsieties pie Dieva. Viņa dusmu stunda jau nāk pār šo zemi. Glābieties, kamēr vēl ir laiks glābties, un ieejiet Kristū.

Lūgšim.

²³³ Dārgais Dievs, kad mans gars trīc, mana sirds lej brīdinājuma asaras. Dāvā, ak, Dievs, lai to, ko es saciju, cilvēki neuzņemtu kā joku, un lai cilvēki draudzēs to neuztvertu kā kaut ko uz aizspriedumiem balstītu vai vērstu pret viņiem. Lai viņi ierauga, Kungs, ka tas ir ar milestību.

²³⁴ Tu esi mans liecinieks, Visuvarēnais Dievs, ka gadu no gada es esmu braukājis augšup un lejup pa šo piekrasti, sludinādams Tavu Vārdu. Esi mans liecinieks, ak, Dievs, ka, ja tas notiktu šovakar, es esmu runājis Patiesību. Tu zini, ka šī vizija par Līgavu ir Patiesība. Es paņēmu Tavu Vārdu un teicu, ka tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Un es jūtu, ka es apzinos, ko es daru, Kungs.

²³⁵ Tāpēc es lūdzu Tevi, Kungs, Jēzus Vārdā, lai cilvēki šovakar sapurinās un bēg no nenovēršamajām dūsmām, jo uz durvju stenderēm un uz tautām ir uzrakstīts Ihabods. Pāri tam ir melna zīme. Dieva Gars ir aizgājis sarūgtināts, un viņi ir nosvērti uz svāriem un atrasti par viegliem. Atkal ir atkārtājušās ķēniņa Nebukadnēcara dzīres ar piedzeršanos un puskaillām sievietēm, kuras sauc sevi par kristietēm.

²³⁶ Ak, Debesu Dievs, apžēlojies par grēcīgo pasauli un grēcīgo tautu, Kungs, tādiem, kādi šovakar esam mēs. Dievs, es cenšos nostāvēt lūzuma punktā, un lūdzu Dievišķo žēlastību, lai Tu šovakar runātu uz visiem sanākušajiem, un aicinātu Savu Līgavu pievērst uzmanību, Kungs, lai maršētu nevis saskaņā ar kādas ticības mācības zīmi, bet Kunga Jēzus Evaņģēlija skaņas ritmā. Dāvā to, ak, Dievs. Lai šovakar top zināms, ka Tu esi Dievs un ka Tavs Vārds ir Patiesība. Kamēr šo cilvēku priekšā mēs visā nopietnībā aicinām viņus pievērst uzmanību Tavam Vārdam.

²³⁷ Kungs, es lūdzu par viņiem Jēzus Kristus Vārdā. Viņi ir redzējuši, bez šaubu ēnas, kā Tu virzies šī puļa vidū, pasakot viņiem to, kas ir viņu sirdis. Un Tu zini, Kungs, kas notiek tieši tagad. Tu zini, ka tā ir Patiesība, ak, Dievs. Un es Tevi lūdzu Jēzus Vārdā, lai Svētais Gars atkal ir kā aizbildnis, Kungs, un izsauc no šiem klātesošajiem, Kungs, tos, kuri ir ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā. Dāvā to, ak, Dievs. Es lūdzu par to no visas sirds.

²³⁸ Šie cilvēki, Kungs, bez šaubām, man atdotu savu pēdējo centu, lai atbalstītu šo Vēstījumu. Viņi darītu visu, ko vien spētu. Bet, ak, Dievs, kad lieta nonāk tik tālu, lai sekotu Tam un ieiētu Tajā, es lūdzu, Dievs, lai tieši šajā vakarā Tu viņiem atlīdzinātu

un izlietu Savu Svēto Garu pār šeit sanākušajiem. Un, lai tur nav priecāšanās un lēkšana, bet gan raudāšana un vaimanas, un grēku nožēla, turoties pie altāra ragiem, kad mēs redzam, kā tiesa šovakar griežas zem mums. Dāvā to, Kungs. Es lūdzu tik patiesi, cik vien spēju, Jēzus Kristus Vārdā.

²³⁹ Mans brāli, māsa, es—es nezinu, ko lai vēl pasaku, ja Dieva Spēkā es esmu iemantojis labvēlību jūsu acīs, ja jūs ticat, ka es esmu Viņa pravietis. Šī ir pirmā reize, kad es to saku publiski. Bet es jūtu kaut kādu divainu brīdinājumu. Man nav noslieces uz to. Jūs zināt, ka man nav noslieces. Es tā nerikojos. Es vilcinājos runāt jums šo Vēstījumu un sacīt tās lietas. Es mēģināju to apiet un visu ko citu, lai to nedarītu. Bet nu Tas ir pateikts, un Tas stāvēs Tiesas dienā kā liecība, ka es pateicu Patiesību. Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS CEBAOTS!

²⁴⁰ Ak, Vasarsvētku draudzes, glābiet savu dzīvību. Steidzieties pie altāra ragiem un sauciet, pirms vēl nav par vēlu, jo pienāks tā stunda, kad tu sauksi, bet tas vairs neko nedos. Tāpat kā Ēsavs tiecās atrast savas pirmdzimtas vietu, un nevarēja atrast. Es uzticu jūs, ak, Kalifornija. Ak, Pilnā Evaņģēlija Uzņēmēju Savienība, kurus es milu, kurus es esmu atstājis, kaut arī esmu pieķēries jums ar visu savu sirdi, es uzticu jūs šovakar Jēzum Kristum. Steidzieties pie Viņa! Neļaujiet velnam jūs atvēsināt pret To. Stāviet tieši ar To, kamēr katrs no jums piepildīsies ar Svēto Garu tik lielā mērā, ka tas liks jums atgriezties pie Viņa Vārda, ka tas liks jums, sievietes, izlabot sevi, ka tas liks jums, vīrieši, izlabot sevi. Ja jūs sakāt, ka jums ir Svētais Gars, taču jūs neesat saskaņā ar Vārdu, tad jūsos ir cits gars. Dieva Gars ir Viņa Vārdā, Mesiāniskajā, svaidītajā Vārdā. Ligavai ir jābūt Mesijas kundzei, svaidītajam Vārdam.

²⁴¹ Piecelsimies kājās Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Ja jūs vairs nekad nedzirdēsiet manu balsi. . . Bet, ja tā ir Dieva griba, tad pēc dažām stundām es došos ceļā uz Āfriku. Varbūt es nekad neatgriezīšos. Es nezinu. Bet es saku jums no visas sirds, ka es jums teicu Patiesību. Es nevairījos jums darīt zināmu visu to, ko Dievs man lika pateikt. Un es To pateicu Tā Kunga Vārdā.

²⁴² Šis ir nopietns brīdis. Es nezinu, kā to izteikt. Trīs vai četras reizes es esmu mēģinājis aiziet prom no kanceles, bet es nevaru to izdarīt. Šī ir nopietna stunda. Nekad neaizmirstiet to. Iespējams, tieši šobrīd Dievs izsaka Savu pēdējo aicinājumu. Es nezinu. Kādu dienu Viņš aicinās pēdējo reizi. Kad? Es nezinu. Bet es jums saku, ka saskaņā ar to viziju, izskatās, ka šī Ligava ir jau gandrīz gatava.

²⁴³ Paskatieties, kā uzrodas ārēji formālas draudzes. Kad guļošās jaunavas atnāca pēc Eļļas, viņas To nedabūja. Ligava iegāja. Notika Aizraušana. “Kamēr viņas gāja pirkt Eļļu, atnāca Ligavainis.”

²⁴⁴ Vai jūs esat aizmiguši? Mostieties, ātri, atjēdzieties. Un tagad katrs lūgšim tā, it kā mēs šobrīd mirtu, Tā Kunga Vārdā. Lai katrs lūdz, kā vēlas.

²⁴⁵ Visuvarenais Dievs, apžēlojies par mums. Kungs, apžēlojies par mani. Apžēlojies par mums visiem. Kāds no tā labums, vienalga, ko mēs darām, ja mēs izgāžamies šajās lietās? Es stāvu un lūdzu par žēlastību, ak, Dievs, pirms šī varenā pilsēta nogrimis jūrā, un Dieva sodi noslaucis šo piekrasti. Es lūdzos, Dievs, lai Tu izsauktu Savu Līgavu. Es tagad uzticu viņus Tev, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen. Āmen...?... Es esmu pateicis patiesību...?...

65-0429E Ligavas Izvēle
Viesnīca Biltmore
Losandželosa, Kalifornija ASV

LATVIAN

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org